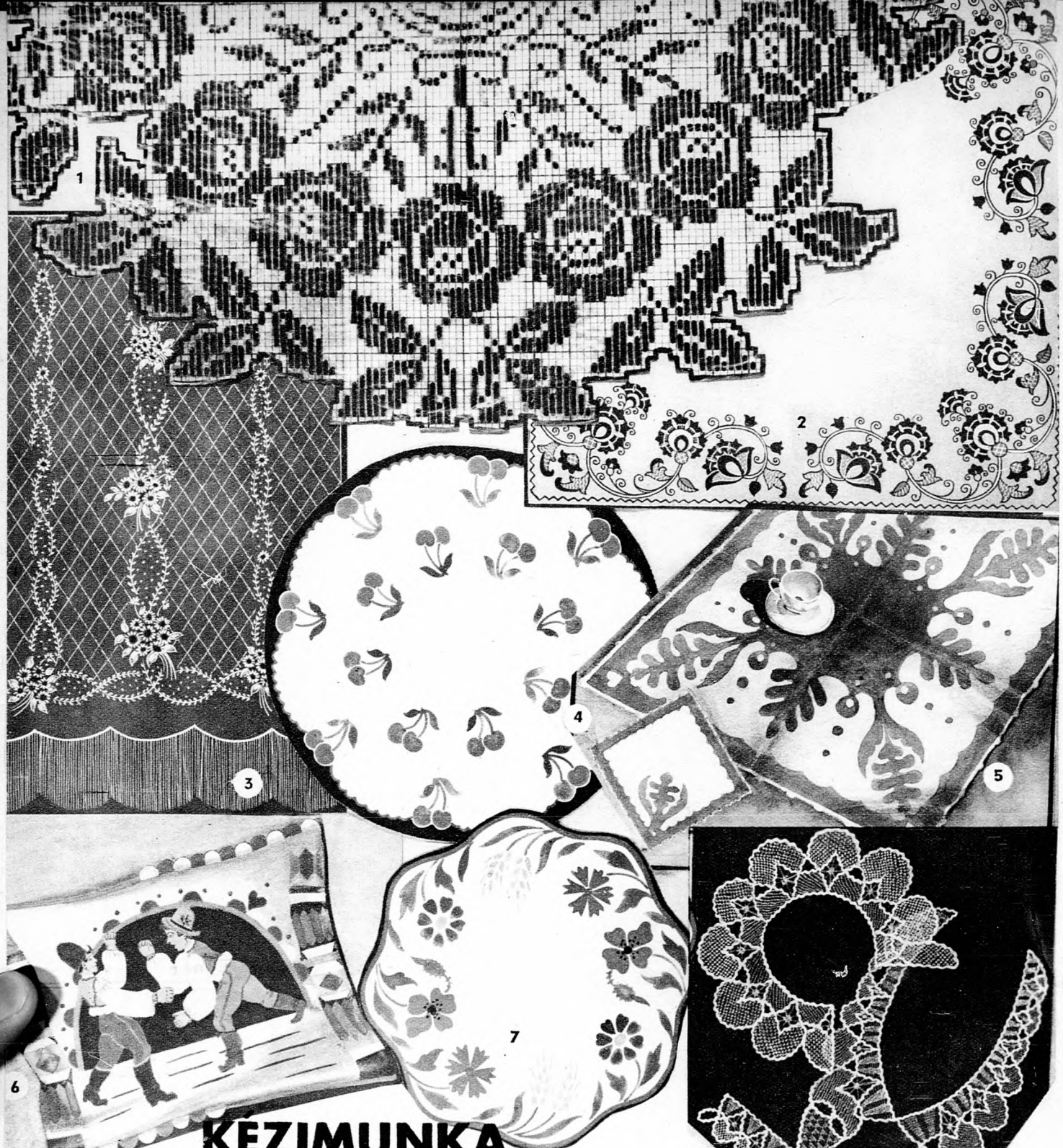

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

*Mikulich Tibor m. kir. százados és neje
Bajnoki Fischer Gabriella*

KEZIMUNKA

1. RECETERITŐ KISASZTALKÁRA. A minta leolvasható. 5 mm nagyságú kockákból készítjük az alapot a 70×70 cm méretű terítőhöz. A minta citöltéséhez három árnyalatú ekrü színű perlett vagy más fonalat használunk.

2. ERDEKES MINTAJÚ ASZTALTERITŐ. Sejem vagy terítőnek alkalmas más anyag az alap. A hímzéshez szép pasztelszínű berlinert vagy selymet használunk. A stilizált virágokat felváltva errakotta és kék színnel, a leveleket zölddel, a záratokat barnával hímézzük. A terítő szélét zsi-lórral fejezzük be.

3. TÚLFFÜGGÖNY. A virágcsokrokat fehér berlinerrel, közepét sárgával, a leveleket zölddel, a kockázott mintát aranybarnával hímézzük.

4. KEDVESMINTAJÚ TERITŐ verandára, létszobába. Uzsonnaterítéshez is használható. Fe-

hér vászonra a eseresznyét piros, a leveleket zöld vászomból rátéttel készítjük. A szélét piros pamuttal huroköltésse; varrjuk. Házilag könnyen elkészíthető még az előrajzolás is.

5. ZSÜRTERITŐ. Színes rátétet varrunk rá a mintának megfelelően. A rátét lehet kék, sárga, rózsaszín. A szélét fehér huroköltéssel fejezzük be. A terítő mérete 115×115 cm, a szalvétáé 25×25 cm.

6. FILCRÁTÉTES DISZPÁRNA. Maradékanyagokból könnyen elkészíthető rátétes párna, mert felhasználhatunk hozzá sejmet, flanelt, filcet, szőrmét és régi bőrkésztyűt. Az alap színe mogyoró és négerbarna, vagy galambszürke és fekete szövet vagy filc.

7. KIS TERITŐ gyümölcsös üvegtányér vagy pohár alá. Színessel hímézzük a virágoknak megfelelően. A pipacsot pirossal, búzavirágot kékekkel, búzakalászt aranybarnával, a leveleket zölddel. A hullámos vonalú szélét pirossal huroköltéssel varrjuk.

8. SELYEM FARKASFOGBÓL vagy keskeny szalagból összeállított és különböző csipkeöltéssel kitöltött gallér és kezélő.

ÍRTA: PAPP JENŐ

Megkérném, ha ismerném a humoristákat, hogy ne bántsák azokat a pestieket, akiknek a nyári napfényt is a kávéház terraszán mérik ki. Annyi hús jut nekik, amennyi a leeresztett ponyva alá befér. Az erdőt az a pár hideg babérfa képviseli, amit a kölcsönzőtől hozatnak a szezonra s a kertet az iromba cementkerítés jelzi, kicifrázott urnákkal s a kövályuba száműzött csenevész fagyalvesszőkkel. Ha puszpáng-bokrok és emigrált pálmák is hunyorognak a bérelt járdarészleten, akkor már fényűző helyiségben vagyunk, külföldi tengerparton, ahol az óceán moráját a Beszkárt-fogatok dübörgése szolgáltatja. Ezrével és tízezzével üdülnek át a kánikulát ezekben a huzatos kávéházakban olyanok, akiknek nincs nyaralási költségük, sem a MABI, sem az OTI, sem a főváros nem küldi el őket a hegyek közé, sőt még a strandfürdőkre se jutnak el, mert részben lusták, részben félnek a szabad természettől. Iszonyodnak a helyváltoztatástól s a levegőváltoztatást csak a ventilátor működéséből ismerik. Ismerek közülök néhányat. Van köztük több elkeseredett vallásfilozófus, makacs gyermeklapszerkesztő, aki hetvenéves fejjel még most is rendületlenül írja a csali meséket. Egy tekintélyes vaskecskedőnek az a nyaralása, hogy beül a kávéházba vitatkozni egy múlatkossal, aki a szakma büszkesége és művésznék tartják. Egy dupla szemüveges lektor felbőszül, ha jön a nyár és kitarják az üvegtáblákat. Annyira belesavanyodott az elolvasott rengeteg betűbe és papírba, hogy fáj neki, ha a kávéházba beeresztik a kinti szabad levegőt. A hajlottható ifjú metódista itt tartja nyári szemináriumait és fenséges zürzavarát itt önti át a hívők koponyájába. Többnyire megszállottak, elméleteket ontanak a természetlen márványasztalok lapjára, csillogó szemükből a pénz írtózatos megvetése sugárzik és elvből nem öltözködnek rendesen. Az elv fájdalmas valóság: nincs miből. Becsületes szegények. Körükben egy új szalmakalap megjelenése napokig tartó esemény. Izgalmas hajszákról számolnak be egymásnak, mert egyik könyvritkaságokat üldöz, a másik eredeti Greco-kat kutat, a harmadik numizmatikus. Lakásuk riasztó magasságokban található, az ötödik-hatodik emelet világában s polgári foglalkozásuk a statisztika, az iktató hivatalok dohos alagsora vagy egy kelme-festő cég hátsó kamrája, ahol könyvelnek. Lényük szubtilis, egy se kövér s ragaszkodnak ahhoz, hogy nyakukon kemény kravátlí vág-

jon szerény húsukba s elől a mellzsebben hordják láncon az órát és beakasztva a békebeli töltőtollat.

Lelküket szellőztetik nyáron a kávéházban, szellemüket ragyogtatják s nem merem reájuk azt mondani, hogy vidámak, csak azt, hogy vidorok. A többi felületes és selejtes átlag-ember fölött megdöbbenő magasságban mozognak. Elmondhatják Renannel, hogy »barátom, elpazaroltam az életemet. Csak dolgoztam és nem szórakoztam«. Összerezzennek, ha a szellős kávéházon átlebeg egy napszagú görli, aki a Dunavíz illatával és bársonyos bőrrel felkavarja az ő eszményi világukat. A pazarlókon, akik rumot is, citromot is kérnek a hideg teához, felhördülnek: olyan tiszteltreméltóan maradiak, hogy a társadalmi forradalmak tekintetében Gobineau számukra a szaktekintély s ha valaki bedobja közéjük a világválság gondolatát, ijedten odakapnak fehér nyakkendőjükhez, hogy megvan-e még?

Embortelenség lenne ezeket a visszavonult és a széltől is féltő egyéniségeket kitelepíteni valami esőverte és széljárta rezervációba, ahol rájuk szakadna a krumplibeszerezés gondja, a csónakjavítás munkája, vagy — horribile dictu! — az udvarlás. Belepusztulnának. Úgy elszakadtak ifjúságuk boldogtalan emlékeitől és úgy felszivta őket a műveltség rengeteg mellékterméke, hogy soha többé nem tudnak visszatérni a természeteshez. Gyermeteg fölénytel mosolyognak az írókon, akik tudatosan hamisítják a valót — ki kisebb, ki nagyobb szerencsével — és elutasítják még csak a föltevését is annak, hogy ők élnek az igaz életet. Úgy fricskázák vissza a kísérletet, ha valaki meglobogtatja előttük a ruszinföldi vagy erdélyi nyaralások kombinációját, mint egy támadást a függetlenség, a zárt világ és a komfort ellen. Elég nekik a zöldelő fagyalsövény a kövályukban. Szörnyülködnek, hogy egy törzstagjuk a máramarosi Kárpátok fenyőóriásaival cserélte fel ezeket a még bízható, szolid és kibérelt kávéházi műnövényeket. Szánakozva és gyszólva ejtik ki a nevét, mikor elmondják, hogy a szerencsétlen már is az őserdőket járja és fel akar mászni Magyarországot legmagasabb hegycsúcsára. Találgatták, hogy mi baja történhetett. Hiszen ott fent a hegyormok közt vad viharok is érhetik. Addig nem is nyugodtak, míg ki nem nyomozták, hogy mi történt az illető kávéházi szökevényvel. Most már pontosan tudják, tisztában vannak vele és keresztet vetett reá... Szerelmes lett!

PILLANATFELVÉTELEK
A SZERELEMLRŐL

A Szerelem szótára nem oly gazdag és nem oly változatos kifejezésekben, mint hinnők. Viszont nem is kell, hogy az legyen, hiszen övé a világ leghatalmasabb igéje, a legszebb szó, az, hogy: szerettek. Aranyból van, rozsdá nem fogja, viláfgorgása nem koptatta el. Minden egyéb, amit eléje írunk vagy utána mondunk, cifráság, még akkor is, ha a szavakat nagy költők találják ki az égő szenvedély óráiban. Minden fokozása és változata alatta marad erőben és hatásban, ez az egy szó annak számára, akit érint, magába foglalja az egész mindenséget.

Néha azonban megtörténik, hogy akiknek szíve csordultig tele van e szó jelentésével, nem tudják azt kimondani. Gátolnák a körülmények, helyzetek, sőt néha az érzés nagyságához mért személyes szégyenkezés érzése is. Ilyenkor ékesszólóvá válik az arkifejezés, a szemvillanás, árulóvá lesz a pirulás s míg a kimondott szó rendesen két ember közötti, a néma üzenet megadja a lehetőséget a szemlélőnek arra, hogy alkalomadtán pillanatsfelvételt készítsen kis epizódokról, amik némán játszódnak le a Szerelem nagy birodalmában. Nem minden téma alkalmas arra, hogy izgalmas regény vagy szerelmi dráma legyen belőle, az apró eseményeknek is megvan a saját bája, mintahogy a gyémánt nemcsak akkor szikrázik, ha „solitaire“, ugyanaz a tüze van e nemes ékkő apró szemecskéinek is.

*

Az alább következő kis történetek mindegyike abból az időből való, mikor az emberek, hogy úgy mondjam, ráérték a szerelemmel foglalkozni, nem úgy mint ma, mikor igyekeznek nem észrevenni, ha szívüket összeszorítja az igazi érzés ereje.

Az első történet: némajáték, színhelye DEAUVILLE, a francia tengerparton, szereplői: egy hölgy, egy úr és a Szemlélő. Nyári délután a kaszinóban, ahová akkor, a táncőrület idejének kezdetén, divatos volt táncolni járnai a nap minden órájában. Öt óra felé óriási gépkocsikból szállottak ki a szebbnél-szebb asszonyok és leányok. Azon a nyáron az egyszínű muszlinruha volt divatos s mikor a hölgyek kiléptek autóikból, halvány-lila, fűzöld, narancsvörös kelmékbe burkoltan, törekeny természetükkel olyanok voltak, mint üveg-házban termett pompás és különös virágok s ahogy lovagjaik kíséretében felhaladtak a lépcsőn, illatfelhő szállott utánuk. Siettek vagy a játékasztalhoz, vagy a nagyterembe, táncolni. Szemlélő nézte őket, sóhajtott, mert egyedül volt és nagyon szomorú. Messze volt tőle az, akinek emlékével tele volt a szíve s a közöttük lévő akadályok leküzdhetetlenek látszóttak. Miután nem volt játékos, bement a terembe és nézte a táncolókat.

A rendkívül elegáns tömegben is feltűnt neki egy pár, akik úgy lépdeltek együtt a zenére, mintha álomban jártak volna. Egyformán magasak, minden értelemben szépek voltak s ahogy a hölgy keskeny kezét a fiatalember vállára helyezte s ahogy az átfogta könnyen és biztosan a hölgy karcsú derekát, megmutatta, hogy összetartoznak a szó teljes értelmében s hogy nemcsak a tánc kedvéért vannak itten, hanem mert boldoggá teszi őket az, hogy átöllehetik egymást a világ szemeláttára. Persze, a világ akkor sem foglalkozott az ilyen mindennapi eseménnyel, viszont Szemlélőnek nem volt egyéb dolga, mint észrevenni a szerelmeseket és

kicsit irigykedve gyönyörködni bennük. Ez idáig természetes. A különös az volt, hogy a táncoló pár is észrevette őt s hogy a szerelmesek érzékenységgel megértették: rokonlélek figyelni őket. Mások számára láthatatlan szikrák jelezték őket egymásnak s a táncoló párnak minden fordulónál volt egy tekintete Szemlélő számára, egy kis mosolya, amiben mintha parányi sajnálkozás is lett volna afelett, hogy egyedül van. Így telt el a délután s az estebéddel végezve Szemlélő már csak azért is elment a kasszinóba, mert biztosra vette, hogy látni fogja őket. Már előre elképzelt, milyen szépek lesznek, a hölgy estélyi ruhában, a fiatalember frakkban és milyen jó lesz gyönyörködni bennük.

A táncterembe lépve rettenetes látvány tárult szeme elé. Csakugyan ott voltak, de óh borzalom! Külön. A hölgy halálsápadtan, merev tekintettel nézett a semmibe, mialatt egy folyton fecsegő úrral táncolt, akinek nem felelt, míg a fiatalember a terem egyik sarkában ült egy rettenetesen községes teremtséssel. Hangosan beszéltek, kacagtak s látható volt, hogy a fiatalúr azért viselkedik így, hogy szerelme tárgyának fájdalmat okozzon. Szemlélőben elhült a vér s mikor szeme a hölgy tekintetével találkozott, azonnal megértette a helyzetet. Összeeszték s most a gonosz fiú ilyen méltatlan módon gyötri. Nemcsak panasz volt, de segélykérés is a hölgy pillantásában, ami körülbelül ezt mondotta: »Te, aki láttad ma délután milyen boldogok voltunk, tégy érettem valamit, mert ezt nem bírom ki.« Szemlélő, aki teljes mértékben azonosította magát a szenvedővel, elhatározta magát, hogy cselekedni fog. Ha beszélő viszonyban volna a szereplőkkel, nehéz dolga lett volna. Így azt találta, hogy a némajáték felelőtlen helyzetet biztosít számára s bizott benne, hogy szavak nélkül is megtalálja a módját, hogy a bűnöst észretérítse. Elszánt lépésekkel megindult a sarok felé, ahol a fiatalember már kézzelfogható módon is kezdett rosszul viselkedni, hogy minél nagyobb fájdalmat okozzon az elhagyottak, mikor Szemlélő hirtelen megállott előtte. A rossz fiú felhézett s azonnal megismerte délutáni boldogságának tanuját, aki úgy állott előtte, mint a testet öltött rossz lelkiismeret. Haraggal nézett rá, fejét rosszalóan csóválta, majd tovább indult, azon igyekezve, hogy még lépésein is meglássék, mennyire le van sújtva a történetek felett. Mindez egy pillanatsig tartott. Mikor Szemlélő a terem másik sarkából visszanézett, látta, hogy a két szorosan egymás mellett álló szék: üres.

E pillanatban ismerősökkel találkozott s a szerelmesek sorsa egy időre kiment a fejéből. Késő éjszaka, mikor a tündérszép asszonyokat és gavallérjaikat autóik hazaroptették, Szemlélő a lépcsőn állott társaságával, mikor észrevette a fiatalembert, aki a hölgyet éppen kocsijába akarta emelni. Kibékültek, gondolta örömmel s mintha csak hangosan gondolkodott volna, a hölgy visszafordult, meglátta Szemlélőt, a boldogságtól sugárzó arccal feléje lépett és némán, ahogy a történethez illik, megszorította a kezét, majd belibbent a kocsiba s ezzel eltűntek az illatos nyári éjszakában.

*

Szemlélő úgy érezte magát, mint aki egy szép néma filmet látott, majd saját számára is »happy end«-et remelve, mint aki jól végezte dolgát, pihenőre tért.

A SZÉP OTTHON

BIEDERMEIER NŐI SZOBA

BIEDERMEIER LEÁNYSZOBA

Ilonka

ÍRTA: Gyoma György

A hőség szinte elviselhetetlen volt. A forróság úgy előntött mindent, mint a tavaszi árvíz. A kukoricatáblák alétlan fuldokoltak benne.

Az akácok meredten bámultak a felhőtelen ég felé. A madarak pihegve hallgattak a hűvösön. A tanya tetején ropogott a nád. A kazlak fehér-sárgán izzottak. A kutyák pedig a vályú alatt árnyékban nyalogatták a csöpögő vizet.

Nagy István hervadtan üldögélt a konyha hűvös földjén. A tejbeablevest vizsgálta éppen, hogy még vacsorára is maradt belőle, amikor egy árnyék jelent meg a nyitott ajtóban. S egy félős asszonyi szólás hangzott.

— Jónapot, István.

— Az ember felütötte a fejét, mintha ököl vágott volna alulról az állkapására. Rábámult a hivatlan látogatóra. Aztán hirtelen a szeméhez kapott. Jól lát? Ilonka van itt? Ő az, állapította meg szélvészgyorsasággal. Ilonka jött vissza, az ő törvényes felesége, aki egy esztendeje ithagyta.

Az ember arrébb toltja a mázas cseréptálat. Belecsavargatta a ruhába a kenyérpillét, hogy ne száradjon.

— István, visszajöttem — suttogta az asszony.

A szobából kihallatszott az óra petyegése. Az istállóban kiabálni kezdett nagyörvendezve egy tyúk. István pedig nagy idő múlva ránézett a látogatóra. S az jutott az eszébe, hogy milyen boldogok is voltak ők három esztendeig. Mert ő igaz szerelmekkel szeretett asszonyát.

— És az mégis ithagyta.

— Mít akar, jóasszony? — nézett egyszer István a vendég arcába.

Az asszony sápadt arca még fehérebb lett.

— Nem ismeresz meg, István? — lihgett.

— Nem ismerem magát, jóasszony, — szívott nagyot a forróságból István és megcsóválta a fejét.

— Nem akarsz megismerni.

Az ember nézte az asszonyt, aki az övé volt és akit sze-

retett. És most az vágódott elébe a multból, hogy akkor nap nem ilyen aázatos volt az asszony hangja. Akkor csak elébe állt úgy kiseste idején, a teljes ünneplőben és hetykén azt pattogta: hallo-d-e, István, mondok valamit, én

nem szeretlek léged, nem is szerettelek soha. Csak mutattam a szerelmet. Mást szerettem mindig. Azt szerettem most is. Azért, ha békességet akarsz, hát ne állj az utamba. Eressz el.

— Nem ismerem magát, jóasszony — hangoztatta újra.

— Pedig tudod jól, ki vagyok. Én vagyok Ilonka. Visszajöttem hozzád — emelte feljebb az arcát az asszony.

István nyugodtan nézte a kedves arcot, mely a legede-sebb volt előtte valamikor a világon. Nézte a feketén ragyogó szemeket, melyekből annyi ígéret villogott feléje boldogságuk idején. S megállapította, hogy az asszony már nem olyan pirosposzsgás, mint itt volt. Nyilván elhúzta a dolog. Fáradt az arca. Pedig mikor ő kérte a valamikor, hogy ne hagyj itt Ilonkám, ne üsd agyon az életemet, nem voltak ráncái. Akkor kacagott még és élvezve szüresölte az ő fájalmát. És amikor arra kérte, hogy csak addig várjon, míg az édesanyjával beszél, kegyesen intett, mint egy hercegkisasszony: hát még azt megtehetem.

— Megbántam, hogy ithagyttalak, István. Megbántam mindent. Otthagytam azt az embert, aki elcsalt tőled — lépett egyet beljebb az asszony.

István előtt tovább ficáncoltak a mult képei. Az volt a következő azután, hogy ő berohant a faluba az édesanyjához. Az anyja, aki azóta már ott alszik a temetőben, azt mondta: ha menni akar, fiam, ha kötéllel kötözöd le, ügyis csak elmegy, agyon meg nem ütöd talán. Erre ő kiestett vissza a tanyára. De mire kiért, Ilonka nem volt sehol. Elment. És azóta nem is látta. Pedig egy esztendeje, hogy megletesült ez a keserves történelem.

— Megbántam már az első hónapban mindent. De szégyeltem visszajönni. Most aztán már nem bírtam tovább. Visszajöttem hozzád, István, hogy vegyél vissza. Tovább hűsleges leszek hozzád halálomig, mint a kutya.

— Nem értem, miről társalog, jóasszony — húzza maga alá jobban a lábát István és most úgy nézi a vendéget, mintha üvegen nézne át. — Én nem ismerem semmiféle Ilonkát. Magát meg különösen nem ismerem.

István most arra gondol, hogy az asszony azt hiszi, az élet csak olyan, mint a mozi. És hogy azt, akinek örök hűséget esküdtünk, azt csak úgy ott lehet hagyni, mint a kivet bagót. Aztán, ha meguntuk, ott lehet hagyni a másodikat is. És visszaballagunk az elsőhöz. És annak, ha könyörgünk, az meglágyul, mint a tűzön a szurok. És már el is felejt mindent. Így gondolkozhat a világ soráról az asszony, aki ithagyta a jómódúságot, a békességet. És csak röhögött, mikor az ő keserves fájalmát látta.

— Hát, ha nem kellek, elmegyek — sóhajtott összebicsakolva az asszony és könyörgő pillantást vetett az urára.

— Elmehet a nagy marasztalástól, jóasszony — vakargatta békésen a fejét az ember.

Az asszony, amilyen észrevétlenül jött, olyan csendesen kióvakodott a tanyából. Már a kutyák sem veték észre, úgy eltűnt a kukoricásban. Csak a lábanyoma maradt még emlékeknek az ezüstsínű porban. István pedig nézett maga elé sokáig. Nézte a falon sétáló fekete legyeket. S egyszer csak arra riadt fel a nagy elgondolkozásból, hogy úgy sír, mint akit tövissel vertek végig.

Sirt Nagy István a nyári délutánon. Síratta az elmult keserves esztendőt. Síratta Ilonkát, akit annyira szeretett.

— És fülébe egyre zúgtak édesanyja szavai: visszajön még hozzád egyszer az az asszony, meglátod, de vissza ne vedd. még akkor se, ha ezerfelé hasad a szíved.

Lassan eimult a forróság. A határból elballagott a délután. A jegenyék felől csendesen közeledett az alkony. Békességes alkony borult Nagy István háborgó lelkére is, amikor lehiggadva kísértalt estefelé a tanyaudvarra.

— No, mi az ujság, legény! — kérdezte a bérestől, aki esalamádét tolt be a kukoricaföld végéből egy nyikorgó taligán.

— Semmi! Legfeljebb az, hogy délután beleöltötte magát egy asszony a Dög-Tiszába, — tolt tovább a béres a terhet és fűtörészni kezdett. István úgy érezte, jéggé vált körülötte az egész világ. Mint a részeg, úgy bámult a Dög-Tisza fűzfái felé, ahonnan idelátszott a levelek hasának ezüstje s ahonnan a nádlevelek úgy lengedeztek feléje, mint az utolsó búcsút integető kezek.

Venus

Fehérnemű

elegáns-könyved-

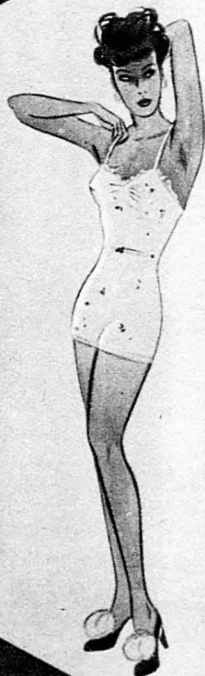
formát - lortó

Fehérnemű: mindig

új - mindig érdekes!

Venuswerke AG

Chemnitz

Több a szerelemnél

IRTA: G. Miklósy Ilona

Autók, magánfogatok gördülnek a kis magánpalota parkjának kitért kapuja elé. Virágzó gesztenyefasoron áthaladnak a vendégek. A földön millió és millió fehér virágszirom.

A bájos háziasszony jótékony célra áldozta fel háza nyugalma. A kert fái között, sátrakban úrihölgyek árusítanak virágot, cukorkát, süteményt, italokat. Az egyik terraszon magas, karesú fiatalember áll. Unottan néz maga elé.

A háziasszony, aki mindenütt ott van, most éppen hozzámegy.

— Illésházy, — szólítja meg az unatkozót — megkérem valamire, ha nem bánja. A kertészem, aki nagyon büszke a pázsitjára, öngyilkos lesz, ha összetaposák a gyepet. Nem vigyázna egy kicsit?

— Köszönöm és tisztelettel elfogadom a »gyepmesteri« állást. Mi lesz a jutalom? És milyen büntetést szabjak a kártevőkre? — A büntetés és jutalom kiszabása magától függ. Nézze, az a haszontalan Miki, nem beletapos a pázsitba?! Szóljon neki. Maga a nagybácsija. Hogy van a felesége? Mikorra várja a babát?

— Köszönöm, jól van. Nemsokára talán... Azért nem jöhetett el. Szanatáriumban van. A választ alig hallotta a háziasszony. Elsietett újabb teendőik felé.

A férfi lekiáltott a pázsitot taposó fiúra:

— Miki, gyere csak!

— Halló, György! Még nem is láttalak. Mikor jöttél? — kiált vissza egy kamaszos csengésű hang.

— Csak most jöttem és máris megkaptam a gyepmesteri kinevezésemet. Ha még egyszer beletiporsz a pázsitba, velem gyűlik meg a bajod. Látod, ez nekem való állás, a félkarú invalidusnak.

A fiú hangosan felnevet.

— Nahát, ez rávall bájos háziasszonyunkra. Esküszöm, hogy soha többé, csak most az egyszer irgalmaz. — könyörög tréfásan, de aztán megghatott melegen mondja: — György bátyám, te félkarú hős, nagyon büszkék vagyunk rád.

A férfi nem felelt. Lenézett a kertbe s szeme hirtelen felillant.

Szép, fiatal nő érkezett és foglalt helyet az egyik sátor előtt. Komolyarcú, barna férfi kísérette.

Miki aggódva figyel, hogyan változik György arca. Elsápadt, majd hirtelen vörösré változik.

Mint gyönyörű virág, olyan szép volt a nő rózsaszíne öltözött alakja a zöld pázsit mellett. Kívágott ruhájából kihéhrlett hófehér nyaka. Mellette, a barna férfi érdekes ellentéte volt a nő szöke, rózsás szépségének. Hirtelen felnézett a terraszra és a két férfi szeme összeillant ősi férfi pillantással. A barlanglakó is így nézhetett szembe a másik férfival, a neki kedves asszony mellől.

— Menjünk innen, Judit.

— Miért? — kérdezte csodálkozva a szép nő, míg bájosan köszöngtetett ismerőseinek. De a terraszra nem nézett föl.

— Jól tudja, miért. Nem néz oda és mégis látja azt az embert, aki olyan feltűnően nézi magát, — mondta féltékeny indulattal a fekete férfi.

— Ugy! — tekintett fel most mégis a terraszra. — Őt gondolja, a férjemet?

— Nem a férje Judit. Magának vőlegénye van. És én nem tűröm...

— Mit nem tűr? — mosolyog a szemébe bájosan a fiatal nő. Majd leül egy asztalkához és helyet mutat maga mellett.

— Pál, — szól halkán a férfinek. — Bántó, amit csinál. Tudja, hogy nem kerülhetjük el a találkozást. Meg kell szoknia, különben pokol lesz az élete. Az uram... Illésházy, — helyesbít a vőlegénye kínos arc-rándulására, — házasodott. Mit akar?

— Azt akarom, hogy ne törődjék magával és maga se vele. Talán nem látom, milyen más maga, ha ő itt van? Maga nem néz rá, mégis tudja, hogy jelen van. Ő pedig, mint egy megszállott, úgy bámulja magát. Persze, a félkarú hős! Én pedig a szürke diplomata? Rossz cserét csinált, ugy-e?

— Mindenesetre. Mert maga, kedves Pál, nagyon rossz diplomata, ha ennyire se tud uralkodni magán. Szerencse, hogy mindenki el van foglalva, különben csinos botrány lenne. Olyan az arca, hogy a legostobább ellenfele is olvashatna belőle. Fureskák maguk, férfiak, — folytatja mosolygva, de kis keserűséggel a szép asszony. — Leánykoromban maga udvarolt előbb, aztán egyszerre eltűnt. Teheránba, vagy hová szaladt attasnének. Akkor feleségül mentem Illésházyhoz. Ahogy maga ezt megtudta, repülőgépen jött vissza, de úgy is későn. Illésházy gonoszul bánt velem, míg a felesége voltam. Most, — maga azt állítja — mint egy megszállott, bámul. Talán azért, mert a maga menyasszonya vagyok. Valahol olvastam: »A férfiak olyanok, mint a jöllakott ebek. Ha már nem kell nekik a csont, elássák, hogy más ne jusson hozzá.« Kissé drasztikus hasonlat, de találó. Igazán belefáradtam magukba.

A férfi bocsánatkérően csókolja meg Judit kezét.

— Eredj le, Miki és mondd meg annak a monoklis bábnak, hogy szétverem a fejét, ha még egyszer kezét mer csókolni Juditnak előttem, — szól Illésházy dühvel.

— Megörültél?! — hűledezik a fiú. Majd szánakozva teszi hozzá: — Kérlek, menjünk innen, György. Ne haragudj, tudom, hogy még kölyök vagyok, te pedig igazi férfi, akire mindenki bámulattal tekint, de féltetek. Menjünk a feleségedhez a szanatáriumba. Édesanyám nála van, mondta, sokat sír, mert nagyon szeret téged és tudja, hogy te nem szereted.

— Akkor is tudta, amikor a feleségem lett... Ő akarta.

— Mert azt remélte, hogy megszereted. És most gyermeke lesz.

— Leány bizonyosan. Az örökké nyafogó babának csak leánya lehet. Mit érek vele. Én vagyok az utolsó Illésházy. Még Juditnak se volt fia.

— Mindig csak rá gondolsz. Akkor miért bántál vele olyan rosszul, amíg a tied volt?

— Ostoba vagy. Ha ezt más mondaná és nem a nővérem fia, rosszul járna. Tedd, amit mondtam. És mondd meg Juditnak, hogy vegyen magára valami kendőt. Nincs a strandon.

— De mi közöd hozzá, az Istenért!

— A feleségem volt. A nevemet viseli most is.

— De nemsokára férjhez megy. Más neve lesz és semmi közöd se lesz hozzá.

— Gondolod, hogy akkor semmi közöm se lesz hozzá?

Olyan mély szomorúsággal mondta a férfi, hogy a fiú szíve összeszorult.

Lenet megszállt a zene. És a tánora előkészített deszkánegyszőgre felálltak a pá-

rok. Judit is táncolni készült a vőlegényével.

— Eredj és mondd meg neki, hogy ne menjen táncolni azzal a fajankóval, mert magam megyek le. Nem mégy?

— Jó, jó, megyek, csak ne örülj meg egészen, — szól rémülten a fiú.

Szegény Miki sóhajta ugrik le a lépcsőkön és keserűn gondol az asszonyokra. Ilyen boldogot csináltak ebből az okos, vitéz katonából!

A fiúnak szerencséje volt, mert éppen a háziasszony fogta karon a diplomatát.

Miki sietett — ha szelídített formában is — átadni György üzenetét.

— Mondja meg a nagybátyjának, hogy nem normális. Azzal táncolok, akivel akarok! — csattant fel ingerülten. — Kérlek, Miklós, ne fáraszd magad... — fordítja önkéntelen gyöngédséggel tegezésre a szót, míg szép szeme szeretettel nézi a fiút.

— Igen, hasonlít Györgyhoz. Semmi közünk egymáshoz. Törődött volna velem akkor, amikor a felesége voltam. Egy hét múlva a nevét is visszaadom. Menjen a feleségéhez. Ott az ő helye. Hallom, gyermeke lesz... — és a szeme csupa könnyű.

Miki visszatért az üzenettel:

— Azt mondta Judit, nagyon sajnálja, de már elígerte ezt a táncot. És azt is fájlalja, hogy nem tetszik a ruhája neked. De nem segíthet rajta... — dadogja a »választ« nagy zavarában a fiú.

— Számár vagy. Judit azt mondta: »Törődtem volna vele, amikor a feleségem volt. Most azt teheti, amit akar és menjek haza a feleségemhez.«

— Szörör-szóra így mondta? — csodálkozik naívan a fiú.

— Miki, a telefonhoz hívják! — kiált fel a terraszra a figyelmes házasszony.

A fiú boldogan elrohant, hogy szabadulhat a kényes helyzetből.

György haraggal nézte a diplomatát, ahogy visszajött és megállt Judit előtt. Zsebébe nyúl, fegyverét akarja elővenni. Első gondolata, hogy az asszonyt, vagy a vőlegényt lövi le. De azok megfordultak és elindultak. És egy Illésházy csak szent-től-szembe állhat valakivel fegyverrel a kezében. Még akkor is, ha a másik — fegyvertelen.

Azután mást gondolt. Megnyugszik-e akkor, ha ő! Inkább legyen vége mindjárt mindennek. Elhiszik, hogy véletlenül lőtte meg magát.

— György, György! — hangzik Miki ujjongó üvöltése, ahogy rohan fel a lépcsőn. — Gratulálók! Mama telefonált. Apa vagy! Gratulálók! Az Istenért, mi van a kezében? — kérdi iszonyodva.

— Semmi. Csak megnéztem, — mondja kelleetlenül. — Leány, ugye? — kérdezi morogván.

— Fiúk! Kettő! Ikrek! Látod, a kis »nyafogó baba« mire képes?! — kacag diadalittasan a gyerek. És szüntelen fecseg:

— Két vasgyúró! Igazi Illésházy pofácskák. Hol az ellenség?! — az volt az első szavuk. — Anyus már egy órája hajszol téged telefonon. Nem tudták, hogy itt vagy. Mondtam, hogy azonnal küldelek. Mi van veled, György, az Istenért! — kérdezi ijedten a jó fiú.

Zokogva sírt. Kezéből zajjal hullott a kőnadróra a revolver. Szerencsére, még a mindeműtt jelenlévő háziasszony se járt erre. Senkise látja, hogy sír, mert boldog, az imént még féltékenységtől őrvjngő ember.

— Két fiú... Illésházy-fiúk! És én... Milyen örült voltam, — dadogja.

— Ez több a szerelemnél is, ugye? — nevet rá bizalmatlanul Miki.

— A halálnál is több... Az élet egyetlen értelme, — mondja ünnepélyesen György. És sietve elindulnak, hogy mielőbb lássák a legfiatalabb Illésházy-fiukat.

Dr. Weninger Antal:

TÚLZÓ NAPOZÁS

napsugarat és a szelét ajánlották a fertőzés megelőzésére. Mennyi bölcsesség nyilvánult meg ebben az ösztönös ténykedésben! Ma tudjuk, hogy a napsugárzás bacillusölő és a szél tisztító hatású!

A modern ember szinte észrevétlenül távolodott el a természettől és a természetföltől általában. — testi és lelki értelemben egyaránt. Falakat emelt maga köré, elzárkózott lassanként az életető elemektől. Ugyanezt cselekedte lelki életében is; az ősi, egyszerű, közvetlen látást egyre inkább a fogalmi gondolkodással helyettesítette, — fogalom-falakat, szavakat helyezett szíve és a lelki élmény, a belső látás közé. Ezért ridegebb lett külsőleg-belsőleg.

Mikor tudatára ébredt mindezeknek, darabonként fedezte fel újra az igazságot. A napozás is divat lett; olyannyira, hogy nyáron a fehérbőrűt jóformán lenézik a felismerhetetlenségig lesült tóparti és fővenyűrdözők. Milyen egészségesen festek! — állapítja meg mindenki néhány napi nyaralás után önmagáról. És öt-hat órát vagy még több időt töltenek a perzselő nap hevében, szanaszét heverésze a homokban vagy füves réteken.

A nap reklámja kétségkívül óriási. Ha a napenergiát üvegekbe lehetne fogni és úgy forgalomba hozni, mint a vitamin-tablettákat, ez minden elképzelést meghaladó üzlet lenne. Az egészség-apostolok mégis túllétek a célon, mikor a nap egyoldalú kultuszára buzdították a tömegeket.

Az elhanyagolt napsugár, mint tudjuk, akkor lett újra figyelmes az egész kultúrvilág, mikor *Finsen*, a dán orvos, felfedezte ibolyántúli sugarainak gyógyító hatását. Persze, általában nem hangszílyozták eléggé, hogy ez a lelkes kutató a napfény gyógyító hatása mellett egyben annak káros tulajdonságaira is rámutatott. Békaporontyokon, a saját bőrén és nevének a fülcimpáin végzett kísérletei alapján egyszerre lett figyelmes arra, hogy mennyi mulik az adagoláson, ha komoly eredményeket akarunk elérni. Mikor azután betegeken is alkalmazta az ibolyántúli sugarakat, — ekkor már mesterséges fényforrást alkalmazott, váltakozva a természetessel — kitűnt azoknak óriási gyógyértéke, különösen az arcot eléktelenítő *bőrfarkasnak*, a lupusznak kezelésében. Persze, hogy bússújárás indult meg Kopenhága felé, ahol az 1903-ban Nobel-díjat is nyert tudós működött. Egyszeribe divat lett napozni és elindult a nap-fanatizmus is a maga útján, hogy a nagy haszon mellett károk is keletkezzenek.

Hiszen a nap gyógyítóerejéről *Finsen* előtt orvosok és laikusok egyformán meg voltak győződve. Hiszen ezért is imádták a pogány vallásokban a fény- és napistenekeket. *Herodotos* nyomán tudjuk, aki Kr. e. 424-ben halt meg, hogy az asszirik és egyiptomiak külön napozó terraszokat építettek.

A középkorban azonban feledésbe merült a naggyógyítás módszere és csaknem másfélezer évig teljesen eltűnt az orvosi köztudatból. Egyszerű *Avicenna*, a híres arab orvos említi meg, hogy azok, akik napoznak és friss levegőn mozognak, mentesek maradnak a betegségekől. Jegyezzük meg mindjárt; *Avicenna* azt is tudta már, hogy a napsütésben mozogni kell és nem bémamódra elnyúlva feküdni! A XIV. század pestisjárványa idején sokhelyütt a

Itt közvetlenül hívom fel szíves olvasóim figyelmét a »szélfürdők« és »légfürdők« nagy hasznára, amelyekkel az egyoldalú napkultuszban teljesen megfélekedünk.

Gyakran olvas a közönség »magaslati fény«-ről. Mi a különbség a síkvidéki és a magaslati napfény között? Megint csak az ultraviolett sugarak adják a magyarázatot. Ezeket ugyanis a nagyvárosnak és az alfldnek a pora jelentékeny mennyiségben nyeli el és így a síkfld háttá tipró, a sugárzón elöl hatalmas porrétegek által elzárt embernek kevés jut belőlük. Magas hegyek tiszta levegőjében szabadon érvényesülhet a sugárzás.

Az ibolyántúli sugárzás okozza a bőr barnulását, — ez serkenti a szervezet anyagcseréjét, hatással van az idegrendszerre is, a gyomor savtermelő képességére, a vér cukortartalmára és ezenkívül a bőrnek egy zsírszerű anyagát D-vitaminá alakítja át.

A napsugárzásnak hatására való tekintettel magaslati szanatóriumokban fokozatosan szoktatják hozzá a betegeket a sugarakhoz. Első napon csak három percig teszik ki napsütésnek a lábukat és karukat, majd egyre nagyobb felület következik, óvatosan emelve a percek számát. Ezt a módszert ajánlanám az egészséges napozóknak, a strandolóknak is. Mert kevesen tudják még mindig, hogy a napsugár rejtett betegségek góccát aktiválhat. Egyes francia közlemények szerint tengerparti nyaralások után feltűnően sok őszi tüdőgümőkört találtak.

A drezdai légi hadiiskola egyik törzso- orvos a végezte nemrégiben a következő kísérletet: a katonaiskola egészségesnek számító növendékeit napi 4-6 óráig keresztül, hat héten át napfürdőtette. Ez a 200 óras napfürdő arra vezetett, hogy a vérfesték a kísérleti egyéneknél egészen 65%-ra süllyedt. A növendékek legtöbbször 14 napos kezelés után már étvágytalanságról és gyomorfájdalmakról panaszkodott. A gyomor savértékeit vizsgálva jelentékeny eltérések mutatkoztak.

Mi a tanulság ebből a megfigyelésből és sok más hasonló tapasztalattól? Az, hogy a napozás mai módszere teljesen elhibázott. A sütkézésnek ősi, egészséges módja a napos helyeken való mozgás! Ezt már *Avicenna* is tudta, amint említettem és a régi természetgyógyászok túlnyomó többsége hasonló felfogást vallott. Az órákig tartó »sülés« betegek számára, sőt éppen tudóbetegek számára végzetes is lehet. Láttam szülőt, aki elpholtta gyermekét, mert a kötelező kétórai napozást ösztön-szerű, egészséges érzék alapján jóval előbb megszakította és megszökött az árnyékba üldülni. Mondanom sem kell, hogy gyerme-

kek erőszakos napoztatása még veszélyesebb. Hagyjuk őket szabadon futkározni, eleget kerülnek így is a napba!

A túlzó napozás kárai közé tartozik többek között pl. a vérnyomás erős csökkenése is. Persze, a laikus erre azt gondolja: nagyszerű! Ugyis magas a vérnyomásom! Mert nem gondol a sugarak egyéb hatásaira, amelyek éppen a magas vérnyomás állapotában egyéb téren okozhatnak bajt.

A napsugarak közvetlen hatást fejtenek ki bőrünkre és közvetett hatást egész szervezetünkre. Az a sugármennyiség, amelyet a bőrünk nyel el, ingere a festékképződésnek, a bőr megbarnulásának. Ennek a barnulásnak több értelme van. Először is védőréteget jelent a mélyebben fekvő szervek számára és megóvjá azokat a nap káros hatásától. Ebben a rétegben alakulnak át a vegyileg hatásos rövidhullámú sugarak a kevésbé hatásos hosszabb hullámú sugarakká, amelyek már nem okoznak kárt a bőr alatti szövetekben. A barna bőr emellett fokozottabb hőleadást is biztosít. A vörös hősugarak hatására bőrereink kitágulnak, bőrünk megvörösödik. Képzeld csak el, hogy így vérünk szinte fénytengeren át folydogál és hogy mekkora hatása van ennek! Ha kellő mértékkel alkalmazzuk a napfürdőt, akkor annak ingerhatása van csupán, tehát a vörösvérsejtek száma emelkedik, mert az azokat termelő vörös csontvelő tevékenysége fokozott. De majdnem általános természeti törvény az, hogy mindig, ami kis adagban serkent, izgat, nagy adagban bérít, pusztít!

A túlzó napozás káros hatásai közé tartoznak: nagyfokú ideges ingerlékenység, étvágytalanság, álmatlanság, szívdobogások. De nem szabad elfeledni azt sem, hogy a napfény iránti érzékenység szempontjából nagy egyéni különbségek mutatkoznak. Vannak kifejezett napdiosztón- kráziások, akik már egészen csekély sugármennyiségekre kiütéssel, szívdobogással és fejfájással reagálnak. Ezek azok, akik az utca árnyékos oldalán járnak, széleskarimájú kalapot hordanak és a strandon mindig erősen felöltözve mutatkoznak.

A nap iránti túlérzékenységnek rendszerint anyagcserezavar az oka. De vannak olyanok is, akik bírják jól a sugarakat, de alig vagy egyáltalában nem sünek le. Ezek az igazi fehérbőrűek, akik nem tudnak festéket termelni.

Már most mi a helyes teendő? Lehet, hogy kivételes esetekben a végsőig fokozott napfürdőzés jót tehet. Ilyen eset pl. az angolkór, amikor fokozott D-vitamintermelésre törekszünk. Ez a kivétel azonban orvosi megítélés alá tartozik. A nagyközönség számára azonban a következő általános irányelveket adhatjuk: napozzunk mértékletesen, egyhuzamban ne többet egy óránál és váltakozva járjunk napos és árnyékos helyeken. Kerüljük a napozást közvetlenül étkezés után, mert ilyenkor az emésztőszervek munkájához kell a vér, tehát oktalanság azt elvonni onnan a felületről. Inkább délelőtt napozzunk, mint délután! A déli nap merőlegesen aláhulló sugarai túlerősök és izgató hatással vannak. Ha napozás közben kis zivataros eső zavar, ne meneküljünk előre, mert a villamos töltésű vízesépek alápergése jót tesz. Lassan, fokozatosan barnuljunk le és ne törekedjünk arra, hogy mi legyünk az elsők a rezesbőrűek között.

De ne essünk a másik végletbe sem. Ne féljünk a napsugártól! Ismerjük meg hatását és ilyen szellemben napozzunk.

NEM MŰROSTOS

női kombiné	Goldsol mérték után	P 23.53
női hálóing	Goldsol mérték után	„ 45.33
Fürdőruha	Imprimé-vászon	„ 39.80

DOLLY fehérnemű Baross-utca 102

Kék éggel borított tündöklő napsütésben érkezünk meg Palló Imre pándi birtokára. Alig egy-két órányira vagyunk Budapeستől, mégis úgy érezzük, mintha más világban járnánk. A város füstje, lármája, robotja után boldog föllelegzéssel öleljük magunkhoz a nyári fényben úszó, gyönyörű vidéket. A dombok és síkmezők, a friss lombú fák, a fiatal, remegő búzamezők, a fű, meg a föld üde színe-szaga káprázatos.

A gazda: Palló Imre férfias alakja, napbarnított, szép székely arcéle olyan természetesen és magától értetődően illik bele a képbe, mintha csakugyan a földből nőtt volna ki. Ezek az ő szavai, amikor gyermekkoráról beszélgettünk vele, akkor mondta: »a földből nőttem ki«. Tudjuk róla, hogy székely, falusi földműves család fia, ezt mindig büszkén hangoztatja. Egybeforrta a természettel, érti, mit mond a fák suhogása, a szerek zúgása, a levelek zizegése.

Égész ember: amit csinál, azt százszázalékosan csinálja. Amikor az Operában énekel, minden ízében, porcikájában művész, amikor Pándon van, ideális gazda, aki nemcsak szeretettel, de hozzáértéssel is vezető birtokát. És mindezekben felül: apa. Kéz a kézben sétál két éves fiával, ifjabb Palló Imrével, ezzel az elragadó gyermekkel, akinek a láttára mindenkit elönt a gyöngédség, meg a jóérzés. A kis Imrét, amióta megszületett, Pándon nevelik. Nevető kék szeméből életkedv sugárzik, csupa erő, egészség és napsugár. Édesapja mindenhová magával viszi. Karjára kapja és úgy megy vele a tanyába, együtt nézik a gulya déli itatását, bemennek az istállóba, ahol a kis Imre minden csikót a nevének szólít. Az aratókhoz is ellátogatnak, délután pedig kikocsiznak a határba és megnézik, fejlődik-e a mező? *A kislívu semmitől se fél, fölmászik a létrára, barátokozik az állatokkal, megsimogatja a lovakat, ostorral kergeti a malacokat és versenyt fut a csordát őrző puli kutyával. De amikor autót lát, sírásra görbül a szája. Nem szereti a városi dolgokat, ellenségesen nézi a civilizáció diadalát.*

A kis Palló-család körül megnyugtató béke lebeg. Apa, anya és gyermek édes derűben és boldog megértésben él. Palló Imre azt mondja:

— Egyetlenegy bánatom van, hogy nem lehet az Operát Pándra telepíteni. Ha ezt a kérdést meg tudnám valahogyan oldani, sohasem mennék be a városba. Az Opera is, a föld is, egyformán szívügyem. De *ha majd egyszer visszavonulok a pályámtól, tökéletesen a földnek szenteltem az életemet.*

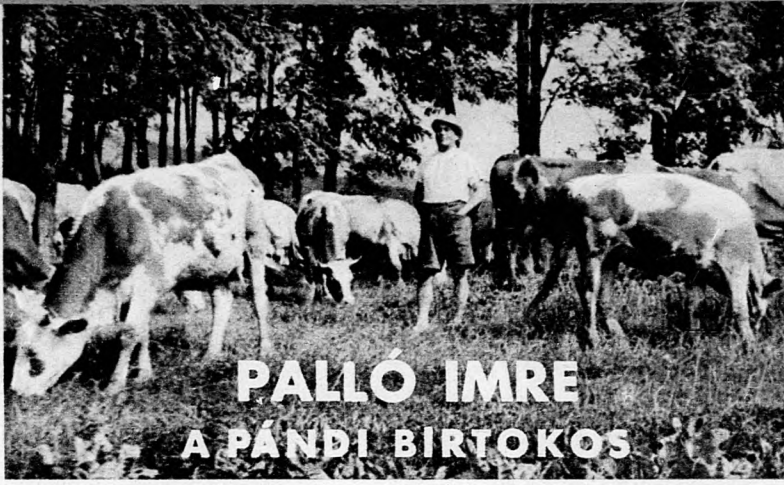
— Mire neveli a fiát?

— Arra, amire hajlandósága lesz. De bármi lesz is belőle, az a fontos, hogy hasznos és jó polgára legyen a hazának. Azért nevelem itt a falun, hogy ne mesékből ismerje meg a természetet, hanem saját tapasztalatai révén szeresse meg a levegőt, a szabadságot. Magába szívja a föld szagát, úgy neveljük, ahogy engem neveltek. Később, amikor már nagyobb fiú lesz, beiratom a székelyudvarhelyi kollégiumba, ahol én végeztem az iskolát. Korán akarom az életre nevelni, tanulja meg az önállóságot és azt, hogy mindenki annyit ér, amennyit önön erejéből fejlődik.

— És most beszéljünk egy kicsit az Operáról. Amíg a nyári szünet tart, sohasem énekel?

Nevet:

— Csak, amikor a fiam kívánja. Ma már nem bánja, ha énekelek, de *amikor kisebb volt, sírva fakadt, amikor*

PALLÓ IMRE A PÁNDI BIRTOKOS

gyakoroltam. De — hogy komolyan válaszoljak kérdésére — nyáron teljes odaadással pihenek és új erőt gyűjtök azzal, hogy nem énekelek és hogy másfajta munkával vagyok itt Pándon elfoglalva. Nagyon élvezem, hogy ilyenkor nem kell félnem, sem a hidegtől, sem a melegtől, még az se nagy baj, ha egy kicsit meg-

hülök. Augusztus vége felé aztán már néha-néha odaül a feleségem a zongorához és rábeszél, hogy jó volna egy kicsit gyakorolni. Kényes hangszer a torok, vigyázni kell rá, nehogy berozsdásodjék.

— Kérünk néhány statisztikai adatot! Hány szerepet tud?

— *Száztizennégyet. A most műsoron lévő darabok közül negyvenegyben szerepelek állandóan.*

— Hányszor énekelte a budapesti Opera színpadán?

— *Ezerhatszáznegyvenkét-szer.*

— Mi a titka annak, hogy olyan gyönyörűen énekl a magyar népdalt?

— A magyar népzene már a bölcsőmben véremmé vált. Szüleim és nagyanyám kisgyerekkoromban régi, székely népballadákkal ringattak álomba. *Amikor magyar népdalt énekelek, úgy érzem, mintha meghitt, jó barátomhoz szólnék.*

— Mikor határozta el, hogy énekes lesz?

— Már az elemi iskolában szólót énekeltem az ünnepségeken. A székelyudvarhelyi kollégiumban is sokat szerepeltem diákkoromban, a templomban pedig az édesapámtól tanult népénekeket és zsolnárokat énekeltem. Akkoriban azt hallottam, hogy Budapesten van egy színház, amelyben egész este énekelnek. Érettségi előtt hivatalos statisztikát készítettek és megkérdeztek tőlem, milyen pályára megyek. »Operaénekes leszek! — feleltem akkor, amikor azt sem tudtam, mi az opera.

— Ha újra kezdené az életét, ugyanígy rendezné be, vagy más utakon járna?

Gyöngéden mosolyog, magához öleli szép feleségét, meg a kislívu és elégedetten mondja:

— *Ha újra születném, arra kérném a jó Istent, hogy pontosan úgy rendezze az életemet, ahogy most rendezte...*

Palló Imre
családjával

Az asszony hosszasan és gondosan készülődött a tükre előtt, úgy, olyan izgatottan, mint egy elsőbálos leány. — Nem látszom többnek huszonöt évesnél, — gondolta vidáman, míg fésülte frissen szókített hullámos haját. Nem csak azért hennázta, mert mélybarna szeméhez jól állt a szőke hajszín, hanem azért, mert elől, a legfeltűnőbb helyen már erősen őszült. Harmincöt éves volt, de most, az alkonyati fényben, a nap rézsút tűző óvörös sugaraiiban, nem látszott többnek, mint tiz évvel ezelőtt. Igaz, akarta is, hogy fiatal legyen — és az akarát, nemcsak a szem alatti szarkalábakat és a száj keserű vonalát tünteti el, hanem, ha kell, még hegyeket is megmozgat...

Berta, a régi és odaadó komorna rajongó pillantással nézte úrnőjét. A cselédi bizalmasságon túl, valami különös imádat is volt a pillantásában, magányos szívének minden dobbanásával szerette úrnőjét, kit is szeretett volna kívülre?

— Eredj, keress meg Marikát. — utasította az asszony és kedvetlen ránc futott össze a homlokán. — Beszélnem kell vele, nem akarom, hogy az eset megismétlődjék.

Berta még megigazította a rózsás ruha gallérját, aztán leszaladt a mélyére, a vadribizkebokrok közé. Csak egyedül ő tudta, hogy ez a Marika búvóhelye, itt olvassa a zárdában eltiltott francia regényeket. Mindig mosolygó arca kedvetlen, majdnem ellenséges kifejezést öltött, mikor a kényelmesen elnyújtózó, borzashajú kislány mellé lépett. Marika más volt, mint az anyja, különös más. Az édesapja szertelen természetét és cigányos arcát örökölte. Berta nem szerette őt, ugyanúgy, mint ahogy az apját sem szerette, aki miatt annyit szenvedett az imádott úrnő...

— Marika! — kiáltott rá a kislányra és pupos kis alakja megrázkódott a visszafojtott kacagástól, mikor látta, mennyire megijesztette a gyereket. Gyereket!! Ok így hívták, de mesterségesen próbálták visszanyomni a gyerekkorba s maguk is elhitették önmagukkal, hogy Marika még tényleg gyerek. Pedig már nem volt az. Tizenhétéves nőiesége ébredezett, mint a fákon készülődő tavaszi rügy. Finom kis alakját majd szétfeszítette a matrógalléros sötétkék ruha, szemében, nagy esti kék szemében, néha olyan asszonyosan lázadó fény égett, hogy az anyja is megrémült tőle. Mäskülönben is félt Marikától, valami megmagyarázhatatlan tudatalatti félelem volt ez, mintha megérezte volna, hogy nemcsak az ura szeretetét rabolja el tőle. Mert Géza, míg élt, mindig többet foglalkozott Marikával, mint vele. — Ez egy igazi egyéniség, gerinces kis ember. — mondogatta — nem olyan nyafogó, ijedező teremtés, mint te! — Mert alig volt négyéves a kislány, már szórén lovagolta meg a lovakat.

— A méltóságos asszony hívhatja, — vetette oda kurtán a komorna és valami összeszorította a szívét, mikor látta felugrani a leányt. Olyan volt, mint egy pompás fiatal esikő, tökéletes harmóniában olvadt össze minden mozdulata, hosszú, karesú lábaival úgy futott, mintha repült volna.

— Különb, mint mi vagyunk, — rebhent át Berta szívén a ki nem mondott sejtés és fájó szívvel gondolt asszonyára, aki most szeretett bele valakibe, most, mikor Marika már felnőtt...

Marika, aki éppen olyan konok és akaratos, mint az apja volt, ha valami után kinyújtja a kezét, nem nyugszik addig, míg az övé nem lesz...

Mire a kislány felszaladt a kastélyba, Gere István már szokása szerint ott ült a verandán. Harmincnyéves volt, de diákosan csillogó szeme, kiskiúsan kócos haja fiatalabbnak tüntette fel. Marika még a zárdában volt, mikor kezdett járni a házhoz, hisz az övegy nemcsak a környék legszebb, de leggazdagabb asszonya is volt.

Vesélytársak
 IRTA: SIMON MARGIT

— Anyu hol van? — kérdezte csak úgy félvállról és esti kék szemében gúnyos ingerkedés villant, mikor ránézett a férfirra.

Ez, Isten tudja, miért, mindig elpirult ettől a nézéstől. Olyan volt ez a fergeges kislány, mint egy kis boszorkány, a lelke legmélyére látott az embernek.

— Bement egy könyvért, — mondta nehéz lélegzettel, mert akkor már ott állt mellette a lány és fanyar friss illatával elborította. Gyönyörű volt, gyerek, minden vadsága és dacossága mellett is. Az arca, mint a nyári nap izzása, fekete haja szinte az éjszaka mélységével csillogott, duzzadt ajkán édes, friss pirosság fénylett.

— Ne féljen, többé nem zavarom magukat, — hadarta kicsit gúnyosan. — Anyu valamelyik nap is összeszidott, amiért megzavartam a kedves esti enyelgést. Mondja, — kérdezte hirtelen és majdnem ellenségesen — miért nem kéri már meg a kezét? Hisz csak ezt várja nehezen és epedőn, mert ha nem tudná, elárulom, hogy olyan holdvilágosan szerelmes magába, mint egy csitri!

A férfi bosszúsán elmosolyodott, felélni akart valamit, de az üveges ajtón éppen ekkor lépett ki az asszony.

Kedvetlen vonás öregítette meg arcát, mikor lányára nézett. Éppen most akart vele beszélni, de István korábban állított be, mint szokott.

Mosolyt erőltetett arcára és közéjük lépett. De a hirtelen támadt esőndől, a férfi elkeskenyedett szájáról s Marika dacos és akaratos lobogású szeméből meglátta, hogy ezek között van valami. Egy láthatatlan, de érzékelhető szál fonódott közéjük, s hiába akarják kiszabadítani magukat, annál jobban keresztüliszövi lelküket...

Megrázta fejét, elszánt fény villant szemében, nem! Azért sem engedi, hogy Marika megint győzzön felette!

— Beszélni akarok veled! — hasított a hangja.

A hallban már sötét volt, a komor masszív bútorok úgy váltak ki a barna háttérből, mint a fenyegetésre emelt kéz.

— Pár nap óta figyelem a viselkedésedet — kezdte az asszony élesen. — Arcpirító módon beszélsz Istvánnak, nem is úgy kezeled, mint egy vendéget, hanem úgy, mint valami alkalmazottat. Megtiltom neked, érted?! Megtiltom, hogy erőszakosan közénk élkedj, te vidd a vezérszólámat és késő estig ott ülj a nyakunkon. Utóvégre is Gara az én vendégem, nem a tiéd!

A kislány gögösen felvetette fejét.

— Félted? — kérdezte csaknem ellenségesen. Félted, mert látod, hogy mióta én hazajöttem, elhidegült tőled.

— Szégyeld magad — kiáltotta az anyja ingerülten és keze most először, durván, majdnem vadul nekilendült a leány arcának.

Ez felszisszent, de nem szólt semmit, csak égő arcát fogva, visszament a verandára.

Gara csöndesen üldögélt ott, cigarettájának füstje egészen elborította töprengő arcát.

— István — mondta a leány asszonyos hangon és puha karjával hirtelen átölelte a meglepett férfit.

— Válasszon, elég volt már a bizonytalanságból! Kit akar feleségül venni? Engem, vagy az anyámat? Két hónapja, hogy idejár, azóta esszük, gyötörjük egymást az anyámmal, féltékenykedünk egymásra, mert nem tudjuk, melyikünk kedvéért jár ide!

— Szégyeld magad! — mondta az anyja, aki a nyitott ajtóban hallgatódzott. — Ez már nem is modernség benned, hanem szemérmelenség.

— Bocssáunk meg neki, hisz még gyermek — lépett a férfi az asszony elé. Gyermek, aki nem a maga józan önmérsékletét, hanem az apja temperamentumát örökölte. Nos — fordult Marika felé olyan mosollyal, mint ahogy apa szokott a lányához, — feleletet adok a kérdésekre, olyan feleletet, amit most érzek. Én az édesanyjád választom, mert őt szeretem!

A kislány nagyanyílt szemmel nézte egy ideig, aztán gyerekesen lebiggyedt az ajka és könnyes szemelfutott a verandáról...

Vitacit szépfőköra a vidékiek kozmetikusa
 Ismertetők jobb vidéki szaküzletekben
 LORÁND KOZMETIKA, Bpest, Mussolini-tér 3

Tekintettel a folyton növekvő ruha-beszerzési nehézségekre, a francia püspökök legutóbbi pásztorlevelükben kifejezetten megengedték, hogy a bérmlásra kerülő fiatalkorúak ruházatánál nem kell a különben szigorúan fogantatosított előírásokat betartani. Ez azt jelenti, hogy a leányoknál el lehet tekinteni a fehér fátlyollót; a fiúk pedig rövid nadrágban is megjelenhetnek Isten házában. Általános szempontból természetesen a ruházatnak „decens” nek kell lennie.

A közelmúltban nyílt meg egy kelet-porosz városban a német női szervezet (Deutsche Frauenschaft) 600. „anyák iskolája”. Az új világháború kitörése óta ez a 230. „Mütherschule”, melyet átadtak rendeltetésének. Ezekben az iskolákban eddig kb. 4 millió leányt, illetve asszonyt képeztek ki.

Hölgyeink, akik szerencsétlenek amiatl, hogy hajhullásban szenvednek, nyugodtan elvethetik ezt a gondot: egy neves német-alföldi tudós, Bolk egyetem tanár (Amsterdam) szerint az emberek ügyse kerülhetik el sorsukat, mely előbb-utóbb teljes kopasszággal fogja őket sújítani! A tanár úr a legkomolyabb számítások alapján megállapítja, hogy kb. 200.000, azaz kétszáz-ezer év múlva fog az a rémítő időszak beállni, amikor a „teremtés koronája” — legyen az férfi vagy nő — az utolsó hajszálát is elveszti... Ezekután valóban nem marad más hátra, minthogy fodrászaink, hajfesték- és pomádégyárosaink sürgősen más foglalkozás után nézzenek!

Szorgos statisztikusaink kiszámították, hogy hölgyeink testi súlya az utolsó 20 év alatt átlag 1.5—2.5 kilóval (nagyság szerint) apadt. Orvosi körökben ezt a fejlődést korántsem vajmi divátáramlatnak tulajdonítják, hanem kizárólagosan a táplálkozási szokásainkban beállott nagyfokú változásra vezetik vissza, mely napjainkban a zsírképződést kevésbé segíti elő, mint régebben.

A Francia Tudományos Akadémia érdekes beadvánnyal fordult a nevelésügyi minisztériumhoz. Arról van szó, hogy a párisi csillagvizsgáló intézetnél egy hívatásos csillagász állása betöltendő. Két jelentkező van esélye: egy férfinak és egy nőnek. Utóbbi, Mademoiselle Edmée Chandon, már eddig is — segédcillagászai minőségben — megbecsültté tette nevét a hazai tudományos körökben és így nagyon valószínű, hogy ő viszi el a pálmát, bár ez lenne az első eset, hogy nőt bízzanak meg a párisi csillagda „címzetes csillagászai” állásának teendőivel...

Kisasszony, mélyen sajnálom, de nem mondhatok Önnek semmi hízolgót. Még azal sem kedveskedhetem, hogy megvadjam eredetiséggel. Ön ugyanis három esztendeig segédszolgálatot teljesített az egyik kórházban és eközben halálosan beleszeretett az egyik fiatal orvosba. Rendes ember a szerelmet nem szokta sokáig néman tűrni és ennek következtében egy szép napon Ön is odaállt a fiatal orvos elé és bevallotta érzelmeit. Az orvos nem tért ki az egyenes válasz elől és mély meghajlással közölte, nem áll módjában viszonzni érzelmeit. Erre Ön megpróbálta leküzdeni szerelmét, de haszontalannak bizonyult minden jóakarató igyekezete. Szenvedélyét nem tudta többé elfojtani. Ekkor kétségbeesésében elszánta magát az utolsó lépésre. Szörnyű terv fogamzott meg agyában: elhatározta, hogy kioperáltatja vakbelét. Hajlandó volt fölvergátni a hasát, csakhogy még egyszer a közelébe juthasson az imádott férfinak, ha mindjárt a beretváles bonckészen keresztül is. A műtét megtörtént és utána Ön fájdalomtól megtörtén, zokogva vallotta be: kutyabaja sem volt a vakbelének és csak azért operáltatta meg magát, hogy megközelíthesse szerelmesét.

Erősen sajnálom Önt, kisasszony, de ismétlem, akármilyen különös, meglepő és rendkívüli is az, amit tett, lényegében teljesen nélküli az eredetiséget. Hasonló esetről már több ízben hallottunk és úttörő elődei ezen a téren különben is műveltek, csakhogy maguk felé fordítsák imádottjuk szívét. Szabad legyen emlékeztetnem arra a két év előtti esetre, amely ugyancsak Budapesten történt és amelynek hőseként egy tizennyolcszázéves nyomdászinas szerepelt. E jámborlelkű fiatalember szenvedélyes szerelmre lobbant bizonyos Maneika nevű fiatal leányzó iránt. Fiatal lányok előtt, legalább is a tapasztalatok szerint, szerelmi kérdésekben nem túlságosan sok a becsületük azoknak az erényeknek, amelyek a férfi embert komoly és számottevő lényé teszik. A szerelm körül legtöbbször a külső a döntő és ez a boldogtalan nyomdászinas hiába volt szelíd, rendes és szorgalmas. Maneika nem hevült fel ezeken a tisztességes tulajdonságokon. Egyszerűen: kinevette a csendes kis kamaszt, aki erre a dolgok természete szerint irtózatoss bűnnek érzettette fejét s miután a bánat végképpen megszálította, elhatározta, hogy meghal Mancikáért. Egy borús novemberi napon a nyomdában plakátbetűkkel kiszedte ezt a sort: „Szeretlek, meghalok érted!” Az ólomsort zsebébe rejtette és eltávozván munkahelyéről, nyomban lenyeltte. A betű azonban — úgy

látszik — nem csupán újságpapírosra olvasva, de lenyelve is ő s a sápadt legényke szörnyű fájdalmak közben öt perc múlva összeesett. Kijöttek a mentők, bevitték a Rókusba, ahol a félig eszméletlen és lázban fetregő fiú kinyögte, hogy ólmot nyelt. Noeza, nekigyürköztek rögtön az orvosok, fölmetsztették a gyomrát, s amikor kivették belőle a negyedkilós ólomsort csaknem kövémeredtek meglepetésükben. A gyomornedv fényesre csiszolta a bűcsűszavakat s azok most mintha lángban égtek volna:

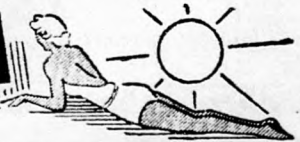
„Szeretlek, meghalok érted!”

Kisasszony, ez a keserű istenhözad talán azóta is a kórház múzeumában hever és a fiú, mint végzett és képzett nyomdász, azóta bizonyára veszedelmesebb és bizonyosabban öő vezéreikket is kiszedett, mint ez a méregnek szánt ólomsor volt. Percig se higgye, kedves, hogy tréfát akarunk úzni a szerencsétlenségből: de látja, ez a fiú igazán eredetibb módon akart megválni szerelmi bánatában az élettől. Eredeti volt és mégis azt kell mondanunk: nem érdemes. Nem éri meg egy férfi se, de persze leány se, hogy utánuk való bánatunkban, féltékenységünkben, gyűlöletünkben eldobjuk magunktól az életet. De a szerelmem sem ér annyit, hogy kivágassuk érte a vakbelünket. Azután: mire számított Kegyed? A részvét alattomos kerítő, de semmiképpen sem azonos a szerelemmel. Hogyan képzelte Kegyed? Ami nem sikerült kedvességgel, fiatalossággal, esetleg szépséggel, az majd sikerül a vakbéllel? Ön nem tudta egyénileg meghódítani az orvost. Azt hitte, hogy a vakbélről rögtön megszédül és olyan szerelmem önti el, hogy még ott, a boncasztalon megkéri a kezét? Vagy ennek a macacsnagnak és bizonyágtételnek a hősiességével akarta imádottját levenni a lábáról? Micsoda balgaság. Maga e pillanatban szerényebb egy illúzióval és ami még rosszabb, nincs többé vakbele. Egyedül reménytelen szerelme maradt meg. Kisasszony, az égre kérjük, hallgasson ránk és ne tegyen több kísérletet. Ha netántán most betegyán azzal a tervvel foglalkozik, hogy két hónap múlva ismét fölfekszik a boncasztra és most már a veséjét operáltatja ki, csakhogy ismét láthassa szerelmesét, — kérve kérjük, mondjon le erről a szándékáról. Itt nincs remény. Kisasszony. Ön még fiatal és jövőre vagy két év múlva ismét szerelmes lehet. Mit gondol, mit fog felelni majd az illető, ha bevallja neki, hogy előzőleg kioperáltatta vakbelét, meg az egyik veséjét egy másik férfiert? Aligha fogja méltányolni ezt az őszinteséget.

nyugodtan napozhat

gyorsan leburnul!

PRAKTIKUS a SZOMÁLI FÉRFIAK HÁZASSÁGA

Giuseppe Caniglia, a Budapesten tartózkodó kiváló olasz író, az afrikai Szomáli-föld legalaposabb és leghitelesebb ismerője. Több érdekes könyve, tanulmánya jelent meg az Imperium szomáli népeiről. Ot évig élt Szomáli-földön. Elvegyült a bennszülöttek között, megtanulta nyelvüket, tanulmányozta szokásaikat, erkölcsüket. Ez a világ rejtélyes és megfoghatatlan az európai számára. Más az álmuk és más a valóságuk is. Az afrikai bennszülöttest csodabogárnak látjuk, mint ahogy ő is csodabogárnak lát minket. Caniglia sok újat és meglepőt mesél nekünk:

— A szomáli nép eredetéről többféle elmélet van. Sokan azt állítják, hogy a Szomáli-földön megtelepedett gallusnak és arabnak a keveréke. Ezzel szemben a tudományos megállapítás azt mondja, hogy a szomáliak földközítengeri eredetűek. A szomáliak három kasztra oszlanak: *nemesre, földművesre és felszabadított rabszolgákra*. A nemesek egymásközött házasodnak, évszázadok óta vigyáznak fajuk tisztaságára. *A nemes szomáli gyönyörű emberpéldány, arckarakere és testfelépítése hasonlít az európaihoz. Mozgása csupa harmónia, szép a keze, meg a lába és amikor erőteljesebben duzzadó, csodálatos testére rásüt a nap, olyan, mint egy bronzszobor. Haja hullámos, de nem göndör, nagy fekete szemének lágy a tekintete. A földműves már nem olyan szép fajta. Arcsontja kiálló, orra benyomott, szája széles és nedves, homloka alacsony, haja gypjas. A volt rabszolgák a földművesekhez hasonlítanak, de fajtájuk minden jellegzetessége még jobban kidomborodik rajtuk.*

— Mivel foglalkoznak a szomáliak?
— *A nemes ember fia művelődik, megtanul írni és olvasni. Életének nagy részét a Korán tanulmányozásával tölti el. Egyes nemzetségek kizárólag a papi pályára nevelik fiaikat.*

— Milyen az otthonuk?
— *Vidéken szalmakunyhókban élnek, nagy az állatállományuk, sok a tehénük, az ökrük, meg a tevéjük. A férfiak az állatokra felügyelnek, az asszony rendbe tartja a házat, a rabszolgákat irányítja. A parti városokban már nagyobb civilizációval találkozunk. A gazdag szomáli közházban lakik, kereskedelemmel foglalkozik és úgy él, mint a nyugati ember. Nincsenek érdekes bútorai, de esodálatos szőnyegek borítják lakását.*

— Es Mogadiscio, a főváros?

— *Tipikus keleti város, aszfaltos, széles utcákkal, nagy üzletekkel, modern kényelemmel. Majdnem európai jellegű.*

— Milyen a szomáli házassága?

— *A jófajta szomáli*

fényűzést. Minden feleségnek megvan a maga fontos szerepe. Az egyik nagyon szép, a másik jól tud főzni, a harmadik sok fiút szül, a negyedik kitűnő összeköttetései révén előmozdítja urának az üzletét. A férj szinte menetrendszerűen közlekedik a négy feleséggel. Mind a négyen más-más házában laknak. Ennél fogva a férjnek négy különböző családja van. A férj, hol az egyiknél, hol a másiknál van.

— A négy feleség hogyan fér meg egymással?

— *Sehogyan. Gyűlölik egymást. Szomáli-földön féltékenyebb a nő, mint bárhol másutt. Ha a feleségek véletlenül összetalálkoznak, gyakran el is verik egymást. A férjnek sok baja van az asszonyok féltékenysége miatt, a veszekedésnek nem egyszer válás a vége.*

Caniglia vidáman fölnevet, eszébe jut valami:

— *A szomáli nő féltékenységre jellemző, elragadó anekdotát hallottam Afrikában. Egyszer egy férj hajókirándulásra vitte egyik feleségét. A kis vitorlára a vihar egy sziklára dobta, a házaspár beleesett az óceánba. Megkapaszkodtak a hajó roncsaiba, várták, hogy hajnalodjék és valaki kimentesse őket. A férj kétségbeesetten sóhajtozott: »Életem legborzalmasabb éjszakája ez!« A feleség vidáman nevetgált: *Számomra ez a legszebb éjszaka, mert egyedül vagygyok veled és ide nem jöhet el más feleség!**

— Milyen a fiatalok élete?

— *Nagy ünnep a családban a fiúgyermek születése. A lánygyermekért nem túlságosan lelkesednek. A fiatalok korán házasodnak. A lány 14–15 éves, a fiú 18 éves az esküvőn. A szomáli fiatalok romantikusak, érzéseik tiszták. A kútnál, vagy a piacon ismerkednek meg egymással. A fiú udvarlási módja egyszerű és megható. Ha megtetszik neki a lány, odamegy hozzá, köszönti és megkérdezi tőle, mit csinál. Majd megjegyzi, hogy »szép a szemed, csillog a hajad!« Ha a lányt érdekli a fiú, azt kérdezi tőle: »Miért mondd el nekem?« A felelet: »Mert tetszel nekem.« Így kezdődik a szerelem.*

— Hogyan öltözködik a szomáli nő?

— *Háromméteres, maga szőtt, hosszú, színes vagy fehér kelmével csavarja körül testét. A lányok fődétlen*

fővel járnak, az asszonyok selyemkendővel kötik be fejüket. Szandált viselnek és kezük meg lábuk körmét vörösrre festik. Virágillatú, erős parfümöt használnak. A szomáli nő rendkívül hiú. Rengeteg ékszerrel cizmázza fel magát, karján karperecek csörögnek, nyakára kagylóból fűzött láncot fon. A legszebb a járása, a tartása.

— Mi a szórakozásuk?

— *A parti városokban rajonganak a moziért. Éjszaka nagy bálakat rendeznek a szabadban, a trópusi telihold háttörzongatón gyönyörű, úgy világít, mint Európában a napugsár. Ezek a forró, illatos, fojtott levegőjű éjszakák sok szerelem szövődik.*

— Mi a legérdekesebb szomáli furcaság?

— *A törvényhozásuk. A Tastur, vagy Kaimun arab eredetű szó, a bennszülöttek szokásaira vonatkozó törvényt jelent. Mielőtt ez a törvény megszületett, a szomáliak szociális élete tökéletesen rendezetlen volt. Napirenden volt a gyilkosság, rablás. A Tastur nem írott törvény, hanem szóbeli. Időnként megválasztják az előkelő szomáliak közül a legtekintélyesebb bölesek és ezeket bízzák meg a törvényhozással. A Tastur a következő ügyekre, bűnökre vonatkozik: elsősorban a Dija-ra, vagyis a vérdíjra. Ha veszekedés vagy verekedés közben a szomáli megöli ellenfelét, kárterítés gyanánt száz tevét köteles fizetni az áldozat családjának. A lányrablás büncselekményében kétféle módot különböztet meg a Tastur: 1. Amikor a férfi erőszakkal ragadja el a lányt. 2. Amikor a lány beleegyezésével viszi magát. A bűnös az első esetben 50 tevét fizet az apának meg a fivéreknak, akik elosztják maguk között. A második esetben a rabló annyit fizet, amennyit tud. A Tastur állapítja meg a hozomány kérését is. A férfi ajándékkal veszi meg a lányt, pénzt, tevét, állatállományt ad érte az apának. Mennél gazdagabb, annál többet. Az apa valami másfajta ajándék formájában viszonzza a vő adományát. Ha az új férj özvegyen marad, akkor szomáli szokás szerint sógornőjét veszi felségül. Az ilyen házasságok nagyon kedvezőek, mert ennek révén a két család anyagi helyzete semmit se változik és a sógornő nagyobb szeretettel neveli elhunyt testvére gyermekeit, mint az idegen nő. Ha az özvegy mégsem a sógornőt veszi feleségül, úgy ő is, az após is, köteles visszaadni egymásnak az első házasság nászajándékát. A Tastur megállapítja a veszekedések okozta sebesülések kárterítését is. Egy szem kiszúrása, ha férfi a sebesült, az ellenfelének 50 tevéjébe kerül, ha nő a sebesült, 25-be. Homloksebesülés ára férfinnál 5 teve, nőnél 2 és fél teve. (Egy teve 16 bárányt ér!) Legtöbbet az kap, akit az orrától fosztanak meg. Egy férfinek az ára: 100 teve, egy női orr 50 teve. — Jól érezte magát Szomáli-földön?*

— *Nagy élmény volt számomra a szomáli nép élete. Az ember idegen fajták tanulmányozása közben ismeri meg önmagát. A nagy különbségekből döbben rá saját hibáira és erőnyeire.*

KIRÁNDULÁS

Írta:
IGNÁC RÓZSA

Egy bolthajtásos, fehérhalu kolozsvári házban ismerősökkel ültünk együtt. Beszélgettünk és úgy kezdtünk minden második mondatot: hát arra emlékszik-e? Zsigáékra terelődött a szó.

Zsigáék öröktől fogva Gyergyóban éltek. 800 méterrel a tenger színe felett s néhány arasszal az Ūristen székhelye alatt. Áprilisban fagyott földet szántottak s még májusban is ősziesszéllel reggeliztek. Néhány hold földön, fenyőtuskós nyomorúságban küzdtek az életükért. A háznál nem volt sem anya, sem apa. Felnőtt csak Marcéla néni, töpörtyű arcú, harcias kontyú, kicsi vénleány. Ő dirigálta az »életet«, amin székelyül belsőséget kell érteni. A földnek s az állatoknak Zsiga parancsolt, aki gyermeknek már felnőtt volt, de embernek csak legényke. Élt a házban három árva leányka, négy tehen, tizenöt tyúk s egy kakas. Ló nem volt, mert a gyergyóiak tehénnel szántanak.

Egy reggel kidobolták, hogy a székek meneküljenek. Marcéla néni azt mondta, hogy ő nem megy. S mintha egymaga akarná megvédeni a házatáját, kezdett is berendezkedni: mozsárütőt, kicsi fejszét, ásót, kapát szerkesztett a pitvarajtó mellé s még a laskaserítófát is elkészítette, hogy kéznél legyen. Átjött a szomszédjuk, Lőrinc Ignác nevezetű s azt mondta:

— Ejsze istálom, mégis meneküljünk.
— ráhunyorított Marcéla néni s biztatóan hozzátette:

— Kalákába.

— Kalákába, lehet! — felelte az öreg asszony, mert közösen a baj is kevesebb s ha jó Lőrinc is, nem lesznek férfi nélkül. Összeállt a menekülő kaláka. Lőrincnek volt két tehene s egy malaca, szekere nem volt, mert ami lett volna, annak eltörött a rúdja. Két tehenet befogtak a Marcéla néni szekérébe, négyet odakötöttek hátra, a szekérhez. A malacot gyorsan leölték, besózták s húsát a bődönbe tömőkdték. Azon a bődönön ült Marcéla néni, mindjárt a szekér elején. Vendégoldalas, hordó szekér volt. Az alját meg rakták szénával Arra rátették a Zsiga három kicsi testvérét, a Lőrinc menyét s az unokáját. Zsiga hajtott, Lőrinc s a felesége, hátukon átalvetővel mentek a tehenek előtt. Hátra a menekülő kalákát Lőrinc fia fejezte be. Vitték a tyú-

kokat is s igen a kakast is. A tyúkketrec a tehenek orra előtt, a szekér faránál díszelgett. Elindultak tehénlépés gyorsasággal. S mentek, menekültek, hat héten át. Időnként váltották a teheneket. Lőrincné megfejt. Estére pihentetni kellett az állatokat. A Bucsin havasán letáboroztak, tüzet gyújtottak, szépséges pásztortüzet, nyársat faragtak. Kalákába azt is. Egyik nyeste az ágat, másik hegyezte a nyársat, a harmadik sütötte a húst. Ettek, ittak, jót aludtak. Reggel indultak tovább, Szováta irányába. Volt úgy, hogy a Nyárad vize mellett táboroztak. Mikor a malac elfogyott, enni kezdték a tyúkokat. A negyedik héten elfogytak a tyúkok is. Mikor már csak a kakas maradt, Zsiga horgot szerkesztett s fogott egy pár pisztrángot. Erdőn, mezőn, úttalan utakon át, csak meneteltek. Ha esett az eső, megálltak. Kalyibát vertek s az alá húzódtak. Hat hét után elértek egy falucskába, nem messze Marosludastól. Itt hivatalos emberek elé kerültek, akik számba vették a menekülőket s azt mondták, hogy most már nemsokára elérjük a vonatot, hát adják át az állatokat.

— Nem adjuk istállom, — mondta Lőrinc — inkább fordulunk s megyünk haza.

A hivatalbéliék biztatták, hogy megfizetik az állatokat.

— No, — mondta Lőrinc a fiának, — akarsz-e úr lenni, Gyuri?

— Mét kérde edesapám?

— Én azért, met ha tehen helyett pénz leszen, akkor te úr vagy. S pénz után nem kell kihordani a ganéjt.

A teheneket nem adták. Csak Marosludason, ahol már elérték a sineket. A sineket igen, de vonat már nem ment arrafelé.

— Most mi a sujt csináljunk? — kérdezte Lőrinc Marcéla nénitől. — Se tehen, se szekér, se vonat.

Marcéla néni töprengő arccal számolgatta a pénzt.

— Te Zsiga, — kérdezte Marcéla néni a legénykétől, — mi tulajdonképpen mióta menekülünk?

— Ugy lehet, hetedik hete, Marcéla néni.

— Ellenséget nem láttunk! Furcsa menekülés.

— Mi nem.

— Ugy lehet, vége is van már a me-

nekülésnek.
Te, Zsiga?
Vagy tán nem is volt igazi?
— Összedugták a fejüket, tanácskoztak. Aztán Zsiga elment Lőrincel a faluba, vásárolt a faluban, titokban s kéz alatt egy szekeret s két tehenet, felült rá mind a két familia. Mire a hegyeken át hazateheneztek, ellenségnek nyoma se volt. (1916-ban történt.)

— Hát maguk hol jártak? — kérdezték lelkendezve a faluban az otthonmaradtak, mikor a megszállás kiállott rémségei után megpillantották a fogyott állatállománnyal, de egyébként teljes, ép egészségben hazaérkező családokat. Marcéla néni nem szerette, ha valaki csúfolkodik vele, vagy szánakozik rajta. Cögös személy volt. Kihúzta hát a tömzsi derekát s mondta, mint valami lényegtelen:

— Ismerkedtünk a szabad természet szépségeivel. Kirándultunk egy kicsit, négy tehenembe s tizennégy baromfimba került.

— S hát az én kettőm s a malacom? — tette hozzá Lőrinc. — Azok is odalettek a kirándulásba, hogy a fészkes fene szépséges természetet egyék.

Szépség és fiatalbág

ellensége a fájdalom.

Fájdalmak,

rossz közérzet ellen

Pyramidon

TABLETTÁK

DIVAT

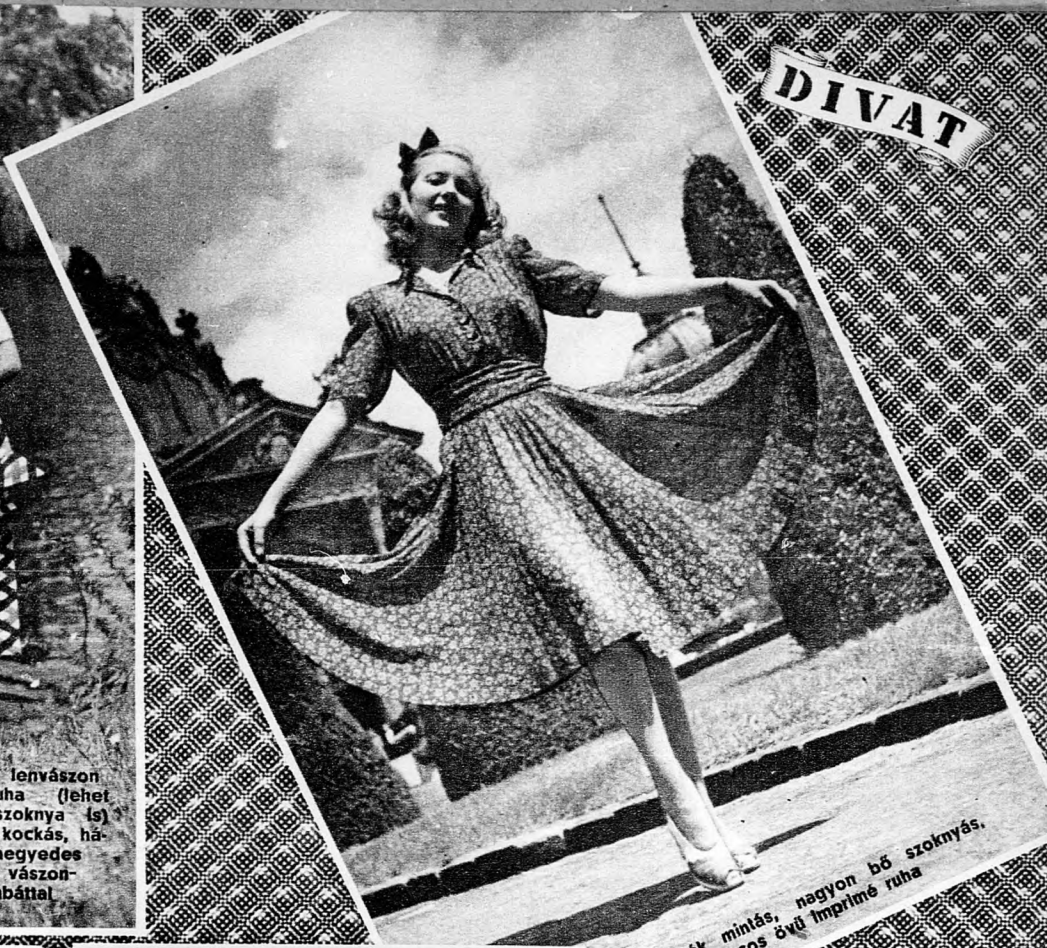

Komáromi Kaczi Rózsi iarka virágos yolle ruhája, széles beállított öv- és virágkék szalaggal

Dr. Kreft Herbertné fehér-kék csíkos lenvászonruhája, fehér pikégal-lérrel és két fehérrel szegett zsebbel

DIVAT

Piros-kék mintás, nagyon bő szoknya, rancos övű imprimé ruha

Fehér lenvászon strandruha (lehet nadrágszoknya is) színes kockás, háromnegyedes strand vászonkabáttal

Komáromi Kaczi Rózsi iarka virágos yolle ruhája, széles beállított öv- és virágkék szalaggal

Isgum Edit sötétkék-fehérmintás selyem impriméruhája, fehér csipkézett szélforgandi gallérral

Dr. Kreft Herbertné színes, shantungruhája, kék-fehér pettyes felsőrész elejével

BALOG TERY szalon V., Gróf Tisza István-utca 1. sz. modellruhái

Fehér alapon színes virágmintás piézett szoknyájú és ujjú imprimé ruha

MEDNYÁNSZKY ÁGNES film- és színművésznő nyári ruhatárából

Barackszínű alapon, virágmintás vászon imprimé ruha, egyszínű övvel

Háromszín összeállítású, bőven rancolt szoknyájú vászonruha, zsebek az övpől indulnak ki

Divatképeink leírása

Mire tanít a nyári divat?

Még a háború se fojthatta bele a szót a divat kreatióba, legfennebb halkabbra fogták a hangot, halványabban fog az írónk. De azért néha-néha felcsendül egy-egy fortisszimó is a nagy zenekarból és a nyári estélyi ruhák elkápráztatnak régi nagy sikereik felelevenítésével.

Hölgyek intim vallomásaiból tudjuk hogy szerintük az élet nem élet, ha akár külsőleg, akár belsőleg egyhangúságra vannak kényszerítve. Náluk ez örökidőktől való beidegzettség, ők tetszeni akarnak, az egyhangúság ránehezedik a kedélyükre. Kinek van szíve ezt kifogásolni, vagy éppen megakadályozni?

A mostani nyári divat, az egyruhás keretek között is, hódol a nőnek, lábát elé rakja, amit szeret, kiszolgálja. Boldognak, derűsnek, víciámmak akarja látni, nem kényszerít rá semmi olyat, amiben nem telnek öröme. Hozzá alkalmazkodik anyag és tervező. Ezért ötletes és praktikus ma a divat. Ötlet kell hozzá, hogy olyan tervezzen, ami alkalmas arra, hogy régi ruhák-ból újat varrasszon elő a többi lányos mama, akinek nap mint nap fülébe sügárk édes hízélgéssel tizenhat-, tizennyolc- és húszéves leányai ruhakívánásait. Meg is tesz értük mindent, hogy a tavalyi és azelőtti ruhátart felrészítse.

A. Alatti ruhát választotta a legkisebbik lány. Ezt a piros karton harangszoknyás, vállpántos ruháskát a piros-fehértettyes batiztblúzzal. Pont egy ilyen harangszoknyája van, ezt derékban kitoldják füzömágasságra. Egy blúz kellene hozzá. Igen ám, de az „egy” nyári ruhát már megvásárolták. Kicsit török a fejüket s aztán kész a megoldás. Két karton kendőből ki van blúz.

B. Ez a fehér-kékeskísos lenvászonruha a fehér pikégallérral, két fehérrel szegett zsebbel, eszébe juttatja a másik kislánynak, hogy a tavalyi csíkos ruháját ugyanígy átfarmálja. Lehet még találni egy kis fehér vásznat a szabónőtől visszakapott anyagok között és a kislány kívánása is teljesül!

C. A tarka virágos voile ruhát a beállított széles füzőszerű övvel, amibe kékbúzavirágszínű szalag van belefűzve, a harmadik kislány választotta. Ő ezt mindenáron így akarja, ahogy a képen látja. Van egy gyönyörű tavalyi imprimé ruhája, még pedig hosszú. Ezt kéri átalakíttatni géltutáninak. Szórol szóra teljesül vágya, a mamának nincs ellene kifogása.

D. Sötétkék-fehérmintás selyemimprimé, fehér, csipkézett szélű organdigallérral, ragyogó ölet, örökszép darab, amíg csak tart az anyag, változtatás nélkül hordható és hódító. A habkőnyű gallérját ajánljuk mindenkinek, bármilyen színű ruhára. Údit, fiatalit! Nem lehet a tizenhatévesek által kisajátítani! Megilleti a mamákat is.

E. Három év előtti jól elstrapált csontszínű shantung ruhánkból így készíthetjük újat. Vesszünk hozzá egy darabka apró fehértettyes kék anyagot az előnek, az újat shantungból varrjuk bele, két nagy zsebet az aljra, amelyet elől egyetlen berakás bővít, derekára övet és kész. Nem kell elárulni senkinek, hogy „csak” átalakított.

1. Csinos kis strandruha fehér lenvászonból (lehet nadrágszoknyának is készíteni). A strandkábát kockás strandvászonból készült. Derekára csinos övet tesznek. A szoknya alatt shortnadrágot hordanak. Teniszhez is alkalmas.

2. Hosszú estélyiből alakítható ez a divatos délutáni ruha, amelyik piros-kékmintás impriméből készült, széles ráncolt övvel. A levágtott alj hosszából kitekik az ujj, a kihajtott gallér, az öv, sőt még marad anyag. Jól el kell tenni. Jövő nyáron is szükség lehet rá.

3. Ezt az igazán érdekes és tetszős összeállítású kis ruhát is elkészíthetjük régi estélyi ruhából. A hosszából kényelmesen kitekik a piézés, az ujjak és a gallér. Bársonyóval teljesen új ruha illúziójával ajándékoz meg.

4. Barackszín az alapja a szép virágmintás vászon impriméruhának, amelyhez lakkövet hord a viselője. Az alj körül mérsékeltlen ráncolt, a nyak körül a kivágásig paszpoulba húzott és saját anyagából készült csokor díszíti két oldalt.

5. Három különböző színű anyagból összeállított ruha, szoknyáján bőven ráncolt, a blúz zsebei az övből folytatódnak. Ez a model három régi ruha anyagából elkészíthető. A derék egy színű s ebből készült az alj középső része, az alsó sötétebb színű, a harmadik és keskenyebb világosabb anyag. A zsebek ugyanilyen összeállításban készülnek, mint az alj.

Egyszóval: nezzünk szét még egyszer a szekrényekben, fiókokban, hasznos felfedezéseket tehetünk, amiknek komoly hasznát vehetjük. Elővelük! (b. e.)

SZÉPSÉGÁPOLÁS

Hormonok és vitaminok

Az orvostudomány fejlődésével szorosabban összefügg a kozmetika fejlődése. Korszakalkotók a kutató orvostudomány azon eredményei, amelyek összefüggést állapítottak meg a hormonok és a bőr viselkedése között. Jogosan nevezik újabban a hormonokat a szervezet motorjainak.

A serdülőkorban bizonyos mirigyek hiányos vagy rendellenes működése pattanásos elváltozásokat okozhat az arcon, úgy-szerint a későbbi életévekben ez a zavar komoly szépséghibát jelentő arcvagy orrvörösséget. Ezeket a szépséghibákön is lehet segíteni a megfelelő hormonanyagok mesterséges adagolásával.

A kor előrehaladásával bizonyos mirigyek működése hiányos lesz vagy teljesen megszűnik. A mirigyek termelte hormon hiánya a szervezet öregedését vonja maga után. Ez a folyamat többek között az arcbőr öreg elváltozásán, köztük ráncok feltűnésén is mutatkozik. A bőr ezen öregkori elváltozásai megakadályozására a hormonkivonatok gyógyszer formájában való nyújtásával sikerült szép eredményeket elérni. Ennek az arcbőrt is fiatalító eljárásnak másik módja meglehetősen hormonanyagoknak arckrémelek alakjában való bőrbevitel.

Amilyen fontos szerepet játszanak az állati szervezetben a hormonanyagok, éppoly fontos anyagai a növényeknek a különböző vitaminok.

De megállapítást nyert, hogy a különböző vitaminanyagok, amelyek a táplálékkal kerülnek az emberi szervezetbe, testünk és a bőr életjelenségeire kedvező hatással vannak. Továbbá az is tény, hogy a vitaminok hiánya a bőrön bizonyos kóros elváltozásokat von maga után. Ilyen tapasztalatok alapján a fejlett kozmetikai vegyszert számos vitamintartalmú szépitőszert bocsát a szépségápolás rendelkezésére, miknek segítségével az arcbőr frissége és üdősége megőrizhető.

KOZMETIKAI ÜZENETEK:

„Bakfis” jellegre: Ha az alacsony testalkat családí vonás, lehet segíteni hormonanyagok orvosi adagolásával. Fontos azonban, hogy ez a kezelés oly korai időszakban történjen, mikor még bizonyos csontosodások nem nyertek befejezést. Ezt a körülményt röntgen-vizsgálat van hivatva megállapítani.

„Mariska” jellegre: A kozmetikai ipar tanulási ideje 20 éves életkor betöltésével egy év.

A siker titka

ESTÉNYI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY ÚT 24. SZÁM

Vitaminos szépitőszerek. Végleges szörte-
lenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is

PAUL GAUGUIN

NOA NOA

Paul Gauguin, a franciák híres festőművésze „Noa Noa” című könyve most jelent meg magyarul, Rónay György fordításában. A cím kedvesen csengő szava egy tahiti virág nevét jelenti, mely virágzásakor bódító illatával az egész szigetet elárasztja. Ezzel a címmel az író érzékeltetni kívánja azt a hatást, melyet a sziget és annak lakói reá gyakoroltak.

Gauguin beleunt az európai civilizációba, terhesnek érezte a kultúra szabta kötelességeket, Tahiti szigetére, a vad maori nép közé megy el impressziókat gyűjteni. Könyve az itt nyert impressziók leírását tartalmazza. Egy népet megismerni csak olyképpen lehet, ha valaki teljesen egygyé lesz velük; megtanulja nyelvüket, felveszi szokásaikat és magáévá teszi felfogásukat. Gauguinnek ez sikerült. Európai ruhájával együtt leveti magáról a civilizációt és beléolvad a gyermeki egyszerűségű vad nép primitív életébe. Mint művész, a természetet és az emberek szépsége gyönyörködteti, mint művelt ember pedig értékelni tudja, hogy a természetimádó nép isteneik fogalmának meghatározásába mennyi bölcseséget magyaráz. Törvényeik igazságossága, legendáik örökéletű szépsége, mind arra mutatnak, hogy a maori nép természetes bölcseségéből fakad a kultúrája, mely kultúra nem frott könyvekben, hanem mondákban száll nemzedékről-nemzedékre. (Bibliotheca kiadás.)

H. A.

*

VAUGHAN WILKINS

A HETES ÉS A HERCEGNŐ

Az ifjú Viktória királynő Angliája ad keretet Wilkins kissé romantikus témájú könyvéhez. Egy furcsa apa hetedik, törvénytelen fia (innen a hős neve: Hetes) és egy királyi hercegnő különös találkozására és szerelme bontakozik ki az olvasó előtt. A színes, fordulatokban gazdag regény végig lekötö az olvasó figyelmét. Jól megrajzolt alakok, a történelmi háttér hő kidolgozása kiemeli ezt a könyvet a mai könyvpiac átlagterméséből. Külön kell szólni Tempefői kitűnő fordításáról. A vastkos kötet úr. Vajna és Bokor ízléses kiadásában jelent meg. —s. —gy.

*

KEDE LÁSZLÓ

LASSAN LESZALL AZ ÉJ

Kede László regénye tulajdonképpen egy nagy monológ. Szinte naplószerűen mondja el egy lélek megromlásának történetét. Az alaptalan gyanu belevájjja magát az agyba és szemünk előtt alakul ki a téboly rendszere.

Kede László alapos lélektani tudással megírt regénye a Singer és Wolfner Irodalmi Intézet kiadásában jelent meg. —s. —gy.

*

SHAKESPEARE SZONETTJEI

Keszthelyi Zoltán határozottan nagy szíveséget tett versolvasó közönségünknek, mikor Shakespeare szonettjeit újra lefordította. Stratford-on-Avon lángeszű szülöttje csodálatos szonettjeivel 1593–1606 közt ajándékozta meg a világot, ő maga is szilárdan hisz versei halhatatlanságában. És nem csalódott. Ma is bámulva olvassa a világ ezeket a gyönyörű költeményeket. (Szöllősy kiadása.)

Amit nem lehet megbocsátani

— Szabad! — mondta idegesen a főszerkesztő.

Az ajtó kinyílt és belépett rajta egy kicsi, szürke, bizonytalan korú ember. Járay volt, a lap munkatársa.

— Jó napot kívánok, főszerkesztő úr — köszönt Járay.

— Jó napot! — felelte kurtán a főszerkesztő. Fiatal, harmincöt körüli ember volt, tele munkalázzal, sok idegességgel és türelmetlenséggel. Nem szerette, ha zavarják, különösen höhérmunkája közben, mikor munkatársai műveit csonkította tisztánlátó újságírói szemmel. Járayban különben is volt valami nagyon idegesítő. Kicsisége, szürke jelentéktelensége bosszantotta a főszerkesztőt, aki csak a tehetséges, friss, nagylendületű emberekkel érezte jól magát. Járayt mindenki az »öreg Járaynak« hívta a szerkesztőségben, hűszéves volentörök és öreg vezérek kirók. Járay szorgalmas volt, pontos és lelkiismeretes, ő szállította a laphoz a legtöbb helyi híryananyagot. De nem volt benne semmi szín, semmi fantázia. Tolla alatt a legérdekesebb hír is unalmas változott. Hivatalnok típus volt. Mikor öt-hat éve a mostani fő-szerkesztő vette át a lap irányítását, legszívesebben felmondott volna neki. De Járaynak nem lehetett felmondani. Nagyszerű összeköttetései voltak, szorgalmas volt és becsületes. Hogy nem volt modern és nem felelt meg az új főszerkesztő elképzeléseinek, arról nem tehetett. Állítólag verseket is írt, ami még ellenszenvesebbé tette új gazdája előtt.

Most nézte Járayt, aki éppúgy lehetett negyvenéves, mint hatvan, s csodálkozott, hogy mit akarhat tőle? Fizetésemelést semmiestre. Járay sohasem kért semmit.

— Főszerkesztő úr kérem, — mondta Járay és krárogott. Ez is egyik idegesítő szokása volt — volna most egy kis ideje? Valami nagyon fontosat akarok mondani...

— Fontosat? Kérem... De sok időm nincs...

— Tudom. A vasárnapi melléklet — bólogott Járay.

— Úljön le — mondta a főszerkesztő barátságatlan kíváncsisággal. El sem tudta képzelni, hogy mit akar ez a jelentéktelen ember. — Magának fontos vagy nekem?

— Csak nekem — felelte gyorsan Járay. Nagyon sápadt volt s lélekzete elakadt. — Arról van szó ugyanis, hogy én... meg fogok halni.

A piros ceruza koppanva hullt le az íróasztalra.

— Tessék? — kérdezte a főszerkesztő, aki azt hitte, hogy nem hallotta jól.

— Meg fogok halni, — ismételte Járay — pár hónapom van még hátra. Kovács professzor mondta...

— Dehát az lehetetlen! — döbönt meg a főszerkesztő — ilyet nem szoktak megmondani a betegnék...

— Ő se mondta meg. Csak a feleségemnek. Tudja, főszerkesztő úr, a feleségem gyengeidegzetű. Elárulta magát. Szóval meg tudtam...

— Dehát ez rettenetes, — mondta a fiatalabb férfi — el sem tudom hinni. És biztos?

— Kovács professzor a leghíresebb belgyógyász. Csalhatatlan. En meg fogok halni, kérem...

— Szörnyű, — kedves kollégám — el se tudja gondolni, mennyire megdöbönt ez a... Igy váratlanul... és ilyen nyugodtan. Hogy tudja ezt ilyen nyugodtan... bejelenteni?

— Istenem, mindnyájan meghalunk egyszer. Egyik pár évvel előbb, másik néhány évvel később. Ezt tudjuk, csak az időpontot nem ismerjük. Ez ismerem. Ez a különbség.

A főszerkesztő megrendülve állt fel, odament munkatársához, vállára tette bosszút, ideges kezét:

— Kedves öreg barátom, — mondta meghatóttan — ki se tudom mondani, hogy mennyire... Természetesen nem kell többet dolgoznia. A lap gallériósan gondoskodik magáról... izé... élete végéig...

Maga is észrevette, hogy milyen sután hangzott, amit mond. Hozzátette:

— Reméljük, hogy téved a professzor. Háttha megoperálna magát? Valamelyik jó szanatóriumba menne?

— Nincs segítség, — rázta a fejét Járay — és főszerkesztő úr nem ért engem. Nekem ezzel a bejelentéssel más célom volt. Arra akarom kérni, hogy tovább dolgozhassam. Hogy — amíg lehet — úgy élhessek, mint azelőtt. Nem tudnék munka nélkül élni. Így talán elfelejttem néha, egy-egy pillanatra, hogy — szóval, tetszik érteni...

A főszerkesztő bólogott. S még az ajtó becsukódása után is hosszú percekig bámult Járay hajlott háta után.

— Szegény ember, — gondolta — rettenetes. És milyen bátor. Igazán imponálóan bátor...

Elhallgatott s a röghöz visszatért.
Mint földmives. — a harc ha véget ért...

És ez volt az egész szerkesztőség véleménye. A kávéházi törzsasztalnál is Járayról beszéltek aznap mindenki. A lapban vastag betűkkel szedték a nevét. A főszerkesztő arra gondolt, hogy legyen valami kis öröme szegénynek a halál kapujában. Hadd érezze legalább egyszer életében a népszerűség boldogságát. Isten neki, — gondolta a főszerkesztő — közlöm a vasárnapi mellékletben a verseit is. És elkérte Járay elképzelhetetlenül rossz és szentimentális verseit, amelyekben holdfény, tenger és palmafák szerepeltek sűrűn, nyilván, mert Járay sohasem látta a tengert.

A versek általános feltűnést keltettek s volt egy merész, fiatal újságíró, valamelyik irodalmi lap kritikus, aki azt a véleményt kockáztatta meg, hogy Járay — zseni. Valami nagy és megható tragikumot érzett ebben a halálraszánt öreg verselőben és így megírta róla ezt a cikket.

A kritikát sokan olvasták. Akik ismerték Járay verseit, azok csóválták a fejüket, sokan azonban elhitték a zseniség és úgy is bántak ezennél Járayval, mint egy most felfedezett üstökösrel. Az üstökös napközben drámai arccal feketézett a kávéházban, szerkesztőségi munkáját teljesen elhanyagolta, sülkerezett a népszerűségben és várta a halált.

De nemcsak ő várta. Várta Járay halálát az egész város, a baráti kar, s a szerkesztőség. A főszerkesztő titokban már Járay nekrológiát tervezte, súlyos és tömör mondatokat agyalt ki és lefekvés előtt s a felalombó búdiatában már tipografizálva látta a gyönyörű szedésű elsőoldalas cikket. Mert első oldalra tervezte a Járay elsratását, hárommalosan, két alcímnel. Mint a kötelelességteljesítés mártírját, mint az újságírás halálját kitaró örökönáját, mint a város későn felismert nagy zsenijét akarta elpantarálni eddig kutyába se vett öregedő munkatársát.

A varaközának ebben a légkörében élt Járay. Elt és — bármilyen furesán hangzik egy haldoklótól — virult. Ajándékokat kapott, vacsora- és ebédmeghívásokat, Népszerű lett. Teltek a napok és Járay egyre boldogabb lett.

Soha még ilyen színben nem volt életében, soha nem vette körül ennyi megbecsülés és szeretet. Megtörtént vele, hogy a kisvárosi sörözőben vasárnap délen maga a polgármester titkára invitálta meg a polgármester asztalához, ahol a kisváros nagyra meglehetősen leereszkedően, de azért rendkívül kedvesen vitakozott vele Ady Endréről. Aztán áttak az élő költő hanyatló egészségére, mialatt a titkár a polgármester fülébe súgta:

— Ez kegyetlenség, méltóságos uram.

A polgármester megriadt, a sör cigányútra szaladt és köhögni kezdett tőle. És a sörözés hangulata elromlott.

Egy jűjű kollega, kinek nagybátyja segédszerkesztő volt az egyik budapesti lapnál s igyekezett ücsikéjének minél több cikkét elhelyezni, közölt lapjában egy írást Járayról, nagyon sok jelzőjű, nagyon hangzatos felfedező cikket, amelyet komolyan fogadtak azok, akik nem ismerték Járay verseit és nevettek rajta, akik ismerték.

— Örömet akart okozni szegény haldokló öregnek — mondták.

De Járaynak akkor már eszé ágában sem volt haldokolni.

— Mi van veled? — kérdezte egyszer a főszerkesztője — úgy-e, jobban vagy? Nagyszerű színben vagy, öregem.

— Hát igen, — mondta Járay restelkedve — hogy is mondjam csak. Az orvos tévedett...

— Hogyhogy tévedett?

— Úgy, hogy a szög... ez az izé nálam egészen jóindulatú. Elélhetek tőle száz évig is...

— Úgy? — kérdezte a főszerkesztő — nagyon örülök öregem. Hála Istennek...

És örült is, mert jó ember volt. De egy kicsit, egy egészen kicsit neheztelt is Járayra. Valahogy úgy érezte, hogy az öreg kolléga becsapta. Háttha csak kitalálta az egészet, — gondolta — hogy szánalmat ébresszen bennünk?

És a következő alkalommal, mikor a vasárnapi mellékletet beszéltek meg és Járay magától értetődően nyújtotta oda főszerkesztőjének »Holdsugár a tengeren« című lírai versét, a főszerkesztő rámondult:

— Riportot kérek... nem vagyunk irodalmi hetilap!

Járay elsápadt és úgy ment ki az ajtón, mint egy összezdított gyerek.

És így bántak vele másutt is. Ahogy elterjedt annakidején halálos betegségének híre, úgy terjedt el most is, hogy nem is beteg. Az emberek gyanúval nézték, olyanformán, ahogy élelmiszerhamisítványokra néz a háborús háziasszony. Nem beszéltek többet róla, hiába magyarázta mindenkinek, hogy az orvos tévedett s ez a tévedés neki volt a legszörnyőbb, ő igazán, becsületészavára nem akart senkit becsapni. Elnéztek a feje fölött, ebéd- és vacsorameghívásai elmaradtak, a lapnál visszasüllyedt eddigi jelentéktelen szerepébe, a polgármesteri titkár nem hívta soha többé sörözni.

Ha meghalt volna, díszes, nagy temetése lett volna. De azt, hogy élni mert, az emberek nem tudták neki megbocsátani...

MARTON LILI

A királynő lovagja

IRTA:
ANNETTE HELLSTRÖM

(16. folytatás)

E jogfosztásra a kövér Lajos a maga furesa módján felel. Igyekszik kedvébejárni az Új Törvényhozó Gyűlésnek. Tárgyal annak tagjaival... s egyik hibából a másikba esik.

»Vigyázzanak az Istenért!« inti Axel a királynét tizoldalas titkos jelekkel írt levélben. »Gondoljanak meg minden lépést! El ne játsszák Európa rokonszenvét.«

Nem meri megírni, mekkora felháborodást keltett kontinensszerte a király esküvétele a forradalmárok alkotmányára.

— Kényszer alatt cselekedett — mondogatták Lajos hívei, akik nem szűntek mentegetni szerencsétlen királyukat.

De még ők is elcsúsztak, mikor híre járt, hogy a király kiáltványt intézett az egyik német választófejedelemhez, követelve, hogy a fejedelem utasítsa ki birodalma területéről a francia emigránsokat.

— Megtagad bennünket, akik miatta lettünk hontalanok — kiáltották az emigránsok és sokan majdnem olyan elkéseredett ellenségeivé váltak, mint a jakobinusok.

»Ki adta öfelségének ezt a szerencsétlen tanácsot?« — kérdezte leveleiben Axel, noha kémeitől tudta, hogy a forradalmárok egyike, a fiatal Barnave, a királyi pár bizalmába férkőzött. Mirabeau-szerű szerepet játszik, de míg a forradalom immár halott grófjáról tudta mindenki, hogy megvesztegethető, Barnaveről tudták, hogy feddhetetlen.

Miért pártol hát az uralkodópárhoz? Miért teszi kockára életét?... Mert hiszen most már életével játszik, aki az uralkodók mellé áll.

A kémeek egybehangzóan állítják, hogy Barnave szerelmes a királynéba. A varennesi úton is feltűnt már a kocsi mellett haladó jakobinusoknak a királyi család irányában tanusított »felháborítóan udvariás« viselkedése.

E szavakkal számoltak be Lafayettének Barnaveről, akit a nemzetgyűlés még egy társával azért küldött Varennesbe, hogy győzelmesen hozza a »Nemzet Foglyait«.

Mi történt Barnave-val, a lángolószavú republikánussal? Megtántorodott-e, megingott, mikor a koporsószerű utazóbatárban szemben találta magát a királyi családdal, nem tudni, de bizonyos, hogy testével takarta el a királynét a kíváncsi tekintetek elől. Leparancsolta a kocsi kapaszokó szemtelen síhedereket. Ölébe ültette a nyugtalanokdó királyfit s mindezenközben bosszusan figyelte társát, Péfiót, aki rendíthetetlen forradalmár létere nagyokat, hangosakat ásított s a felségeken áthajolva köpködött ki az ablakon.

— Ez a Barnave vesztébe sodorja ostroma tanácsaival a királyi párt — mondja Axel bosszusan Eleonórának,

de az asszony mosolyogva néz a szemébe.

— Feltékeny vagy — feleli, de a férfi haragosan utasítja vissza a gyamusítást... Feltékeny?... Ó?... Ilyen senkire, mint Barnave?... Órákig hallgat, majd így szól:

— Lehet, hogy igazad van.

Január közepe táján elakad a királynéval folytatott titkos levelezés, melynek útját ezer gonddal építette ki Eleonóra. De Párizsban egymás után zárnak a ruhaszalónok. A forradalom megölte a divatot, mely pedig lelkesen állt szolgálatába.

Ahány párizsi ruha, ahány kalap, a forradalom három színében pompázott valamennyi. Fehér szoknya, rövid kék boleró, piros szalagöv volt a francia nő majdnem egyenruhaszerű öltözéke a forradalom első évében. Még a kalapok is a »tricolore« színeiben virultak. Margaréta, pipacs, búzavirág koszorúikkal.

— Mit csináljak ezzel a színpompával? — nevetett a párizsi ruha és kalapkiüdemények láttán Eleonóra, haladókló lilák, rózsaszínek barátja. S bár sohase viselte a forradalmi divát szüleit, új meg új toaletteket rendelt Párizsból megbízottai útján. Csomagolás előtt ezek a megbízottak csempésztek a ruhákba, kalapokba a királyné leveleit. Január óta azonban mind ritkábban érkeztek a csomagok. Mind gyakrabban a levelek, melyekben Axel és Eleonóra kémei arról panaszkodtak, hogy a szabónók, kalaposnók nem szívesen fogadnak el rendelést. Nincs batiszt, selyem, bársony, szalma, vászon. Nincs gomb, drót, tű és cérna, Yvonne kisasszony. Ninon kisasszony végtelenül sajnálja, de legkedvesebb vevőiktől se fogadhatnak el nagyobb rendelést. Január végén aztán lehűztak redőnyeiket a párizsi műhelyek, boltok, kalap- és ruhaszalónok. A divat meghalt. Nem jött többé csomag Párizsból. Nem érkezett hír a királynétől.

— Mit tegyünk? — kérdezte Eleonóra riadtan s Axel, aki mind elviselhetetlenebbül vágyódott a királyné után, így felelt:

— Párizsba utazom. Olyan események készülnek, melyekről úgyse lehetne levelezni.

— Nem az események visznek téged barátom, hanem a vágy — felelte Eleonóra. — Mért titkolódzol előttem, mikor úgy ismerlek, mint anya a gyermekét... De nem megy egyedül, barátom! Ily viharos időkben nem utazhatik magánosan egy szegény védtelen férfi. Veled megyek...

Igy történt, hogy Axel és Eleonóra útrakeltek a viharzóna felé, Párizs felé.

*

December óta, mióta ellenforradalmi megmozdulásokról érkeztek hírek, a Törvényhozó Gyűlés kíváncságra megszigorították az útlelvi-vizsgálatot.

Ezen a hajnalon, február tizedikének hajnalán még a szokottnál is barátságatlanabb fináncok vizsgálták a Saint Antoine kerület sorompói előtt áldogálók csomagjait, irásait. A hivatalnokok mellett morcosképű Nemzeti Gárdisták teljesítettek szolgálatot, szúrós tekintettel vizsgálva mindazokat, akik e sorompókon keresztül akartak a városba jutni. Pedig sokan voltak ilyenek, környékbeli munkás emberek.

— Kihez megy? Hova megy? Minek megy? Mit visz? — pattogtak a kérdések azokra, akiknek irásai hosszas tanulmányozás után rendben találtak.

Lassan haladt a vizsgálat. A zimanós hajnal barátságatlan reggelbe olvadt, mire egy vacogó párra, kövér, parasztszoknyás öregasszonyra, rongyokra öltözött, borzas, vöröshajú férfira került a sor. A férfi egyik szemét fekete kötés takarta.

— A Bastille ostrománál vesztette el a szemét szegény fiam — mondogatta az öregasszony várakozás közben a körülötte állóknak. — Hallását is elvesztette! Füle mellett annyira sivítottak a golyók, hogy belesüketült... Mi már meghoztuk a magunk áldozatát a szabadsáért — s a fiú fülébe ordítva: — Igaz, Eugéne?

— Nem fázom — felelte Eugéne fél-szemével meredten nézve anyjára.

— Süket, mint az ágyú. Egy szót se ért abból, amit mondanak — fordult a többiekhez az asszony s egyszerre mérgesen: — Ha más is annyit áldozott volna a forradalomért, mint az én szegény fiam...

— Elég volt, mama! — szakította félbe a Nemzeti Gárdisták egyike. — Mutassa az irásait!

— Tessék! Itt van valamennyi! — kiáltott a kövér asszony s miközben irásait vizsgálta, tovább beszélt: — Mondom, ha a többiek is úgy harcoltak volna, mint az én fiam, máshol tartana már a forradalom... De manapság csak beszélnek ahelyett, hogy cselekednének. Igaz, Eugéne?

— Nem fáj a lábam — felelte Eugéne vörös soronyét rászva.

A Nemzeti Gárdisták egyike, visszanyújtotta a piszkos irásokat.

— Mehetek! — mondta s az asszony kézenfogta nagydarab fiát, de egy finác ismét megállította:

— Mi van a kosarában? — kérdezte, felemelve a kosár fedelét. — Mit visz Párizsba?

— Gyémántot, maga mulya! — felelte az asszony s a tömeg felnevetett.

— Feleljen tisztességesen vagy lefogjuk — szólt az asszonyra a Nemzeti Gárdisták parancsnoka. — Mit visz Párizsba?

— Testvériséget, egyenlőséget, szabadságot — felelte az asszony büszkén. — Vagy tán már erre a háromra is vámot kell fizetni?

— Mehet — felelte a parancsnok türelmetlenül s a pár áthaladt a sorompón. A fiú anyja mögött sántikált.

csak akkor lépett mellé, mikor a harmadik utcában jártak.

— Pokoli vagy, Eleonóra — szólalt meg. — Olyan jól játszottad a szerepedet, hogy majdnem lefogtak.

— Most legalább meggyőződtem arról, amit mindig mondtam, hogy kitűnő színésznő voltam annakidején. De siesünk! Sok időt veszítettünk a sorompónál. Mariette bizonyára nyugtalanodik már.

— Sajnálom, nem tudok gyorsabban sántítani — felelte Axel.

A Saint Antoine-kerület szegényes élelmiszerboltjainak redőnyeit most húzták fel gazdáik. Axel rongyos zsebkendőjébe temette nevetését, mikor megpillantotta magát az egyik kirakat üvegében. Felismerhetetlen volt, vörös sörényével, rongyos ruháiban, akár Eleonóra, aki elővéve színésznői multjának minden tapasztalatát, oly tökéletesen maszkirozta magát öreg parasztasszonnyá, hogy legszerelmesebb lovagjai, leghűségesebb udvarlói se ismerték volna fel.

Mit is száltak volna, ha Sullivan asszonyt, a szépek szepét, ha Axelt, az elegáns gavallérok legelegánsabbját kócosan, rongyosan látják végigvonulni Párizs utcáin?

Mily ragyogóak voltak ezek az utcák valaha! Mily rosszkedvűek most, mily kopottak, züllöttek!

Az előkelő nevedek boltjai zárva, a paloták zsalugáterei az ablakokra húzva. A tereken hangos, rosszulöltözött tömeg tülekedik.

A kevés nyitott bolt kirakatából hiányzik az áru, a házak ablakából az üveg, a terek középeről a királyok szobrai.

— Hat hónapja, hogy elmentem — gondolja Axel. — Mi történt veled azóta, Párizs?

Most már a belvárosban haladnak. Ismert arculatú, de ismeretlen nevű utcákon, melyeket egytől-egyig átkeleszt a forradalom... A Lajos királyok legnépszerűbbjéről elnevezett XV. Lajos-teret most Forradalom-ternek hívják. Közepén magas emelvényen furcsa gépezet tornyosul. Eleonóra elsápad, mikor megpillantja. Axel is összerzeppen. A gépezet Guillotin doktor találmánya: a nyaktiló.

— Siessünk — mondja az asszony s befordulnak egy kis utcába. De alig tesznek néhány lépést, meg kell állniok. Nagy sokadalom közepette két szekér közeleg. A szekereket katonák kísérik s nők, férfiak ülnek vagy állnak bennük. Némelyek magukbarokádva, mások nyugodt, gögös tekintettel mérve végig a tömeget.

— Mi ez? — kérdi Eleonóra riadtan.

— Kik ezek, hová mennek?

— Haláraitélték — feleli Axel — a vesztőhelyre viszik őket — s lehorgasztott fővel állnak a tömegben. Maguk elé merednek, nehogy a szekérben ülők közt felismerjék hajdani barátaik egyikét.

Rég elvonnult a szekér, mikor egyhelyben állnak még mindig. Kettőjük közül Axel riad fel elsőnek.

— Gyérünk — mondja — s nem áll-

nak meg többé, fel se néznek, míg Eleonóra régi komornájának lakása elé nem érnek. Barátságatlan ház piszkos lépcsőjén sietnek felfelé. Rozogta ajtón kopognak. Az ajtó kinyílik. Sötét szobáskába lépnek.

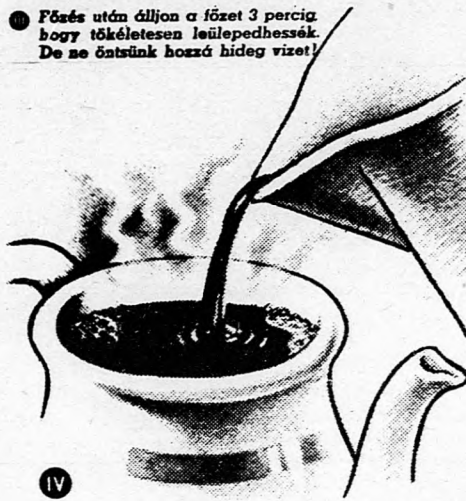
— Madame — kiált egy női hang s Eleonóra kezét csókokkal borítja el volt komornája, Mariette.

Az asszony férje a Nemzeti Gárda tagja s két egyszerű szerencsés tulajdonosa. Alig hogy megtisztalkodtak, alig hogy levetették rongyait, belebukik az egyik uniformisba Axel. Hát "biz" az bő és rövid — Mariette férje középtermetű, vastag emberke — de mirevalók az ügyes asszonyi kezek, ha nem arra, hogy ilyen aprósággal meg tudjanak birkozni? Eleonóra és Mariette másnap reggeltől estig fejtenek, varrnak, vasalnak. Harmadnapra tökéletesen áll Axelen az uniformis. Most már csak azt a gárdistát kell megvesztegetni, aki holnap este őrt áll a palotában, a királyné lakosztálya előtt. A fiú — Mariette férjének barátja — könnyen beleegyezik abba, hogy be-teget jelent, otthon marad s maga helyett elküldi a hamis iratokkal felszerelt Axelt, a vidékről jött »nemzeti gárdistát,« akinek »megbízhatóságáért« nemcsak ő felel, hanem Mariette férje is.

— Azt ajánlom — mondja ez a ravasz fickó kezébe véve a fekete kötést, melyet Axel szemén viselt, mikor érkezett — maradjunk meg a szembekötődsi mellett! A kötés eltakarja félarcát s jó benyomást tesz majd az őrsérváltásnál parancsnokló tisztre, ha azt mondjuk, amit már mondtunk, hogy a Bastille ostrománál veszítette el szemét.

Főzzük így:

1. Egy liter hideg vízbe tegyünk 3 evőkanál Franck cikóniakávét.
2. Forraljuk körülbelül 5 percig, míg a habja teljesen el nem fő.
3. Főzés után álljon a főzet 3 percig, hogy tökéletesen leülepedhessék. De ne öntsünk hozzá hideg vizet!

A főzetet szűrjük le kávéskannába.

KLISÉ:
STERBINSZKY

Egymagában
vagy tejjel keverve
kitűnő!

Igy kerül Axel a királyné lakosztályának ajtaja elé másnap délután. Fel és alá jár a kihalt folyosón. Léptei konganak a csendben, szíve vesztettül kalapál. Negyedóra még, tíz perc...

— S beléphetek hozzá — gondolja Axel, azzal az érzéssel, mellyel az üdvözöltek készültek a mennyországba.

(Folytatjuk)

A DIVATCSARNOK BUTORT-

egy életre veszi!

Dr. Abt Istvánné, sz. Csikós-Nagy Marianne (Angelo fotó)

Vitéz Gátföldy Egonné vezetésével a Vöröskereszt hajókiránduláson látta vendégül a sebesült katonák egy csoportját

Blanár Márta arcképe Mihalovits festménye

Társasági futár

KÁNYA KÁLMÁN ny. külügyminiszter a napokban teköltözött balatonalmádi villájába.

A BALATON fürdőhelyei közül először a Kis-Bélatelep népesült be. Lent nyaralnak saját villáikban Ripka Ferenc nyugalmazott főpolgármester és családja, Huszka Jenő és családja, Scipiades Elemér pécsi egyetemi tanár és családja.

DÁNIEL ERNŐ, a kitűnő fiatal zongoraművész, akinek az elmúlt héten volt az esküvője, Berlinbe utazott, ahol három év alatt ötven hanglemecze veszik fel játékát. A kísérő zenekart minden esetben Furtwängler vezényli.

AZ EGYESÜLT NŐI TÁBOR a napokban tartotta közgyűlését. Az évi munka eredményeit viléz Keresztes-Fischer Ferencné ismertette, majd megválasztották a jövő évi tisztikart. Elnök változatlanul Keresztes-Fischer Ferencné lett.

A MARGITSZIGETI SZABAD SZINFAD a héten tartotta ünnepi megnyitóját. Első este Kodály Zoltán vezényelte saját műveit. A nyári program szerint július 23-án mutatják be Lehár „Vig özevgy“-ét. A külföldi operaénekesek sora pedig Max Hirtel és Helge Roswaenge nevével bővült.

NATTER GITTÁT, a Rádió bemondónőjét eljegyezte gróf Lázár Béla.

Viléz nemes MÁTHE KÁLMÁN altábornagy, a Legfelső Honvédelmi Tanács vezértilkára és Wengener Magdolna leányát: Adalheid-Evát eljegyezte Dr. Hüttl Tivadar egyet. nyilv. rendes tanár és néhai kiskirátkői és biztricskay Lehoczky Marietta fia: ifj. Dr. Hüttl Tivadar.

GRIEG születésének 100. évfordulójáról ünnepi esten emlékezett meg a Rádió. A rádiózenekar

Aniuso olasz követ megnyitotta az új olasz Kulturházat

Grieg-műveket játszott Dohnányi Ernő vezénylésével, Rösler Endre pedig Grieg-dalokat énekelt. A szép estnek igen nagy sikere volt. A nagy északi zeneszerző emléke megőrdemelné, hogy hasonló estet rendezzenek a Vigadóban, vagy a Zeneakadémián.

CSÓK ISTVÁN, a világhírű festőművész könyvet írt pályájáról, élményeiről, legérdekesebb megfigyeléseiről. Akik látták a hamarosan megjelenő könyv kéziratát, azt mondják, hogy nagy szenzáció lesz.

Nyári koncert a Károlyi-kertben. Vezényel: Ferencsik János

A ZENÉSSZÍNHÁZ fellünően fiatal igazgatójához beállított egy fiatalember, hogy nincs állása, nincs pénze, beleg és szeretne hazautazni szüleihez, kér ötven pengőt vasútra. Az igazgató előveszi tárcáját... és a fiatalember hálálkodva távozik. Déltán a löversenypálya totalizátor pénztára előtt a nagy tömegben az igazgató észreveszi dél-előtti pumpolóját. A fiatalember zavarban jön, hebegni kezd, de mecénása leintli: — Miért nem szólt, hogy ide készül, kihoztam volna taxin...

RÓZSAHEGYI KÁLMÁN magánműködésű kei igen nagy sikerrel vizsgáltak a Vidám Színház színpadán.

KINEVEZTÉK a legfiatalabb magyar színiigazgatót Székely György dr. személyében, aki Németh Antal fogja képviselni a pécsi Nemzeti Színháznál.

DR. SANDOR JENŐ, az ismert zeneszerző, megkapta a Nemzettrédelmi Keresztet.

BURIÁN LÁSZLÓ festőművész edkésztette Szinyei Merse Jenő vallás- és közoktatásügyi miniszter legújabb portréját.

CSORTOS GYULÁT rendezőül szerződtette az Új Magyar Színház. Csortos Vándor Kálmán új darabját, a „Négyen a váharban“-t rendezi.

KÓREH ENDRE, a kiváló basszusénekes Bécsben vendégszerepelt a „Várászfurolá“-ban igen nagy sikerrel.

A MAGYAR DIVATIPAR európai hírnevének emelésére szeptember hó folyamán magyar divatkiállítást rendeznek Svájcban. A divatkiállítást néhány reprezentatív hangverseny és borpropaganda-kiállítás kíséri. A hangversenyeket Csilléry Béla fogja vezényelni és közreműködik Dániel Ernő, aki Esz-dur zongorahangversenyét játssza majd.

Hollósy Gábor

SZERELEM

Többen labdázunk kinn a réten,
Én szememmel csak őt becéztem.

Hajában piros szegfűt hordott
És néha-néha rám mosolygott.

Az alkalmat véletlen adta:
Egyszer csak elgurult a labda.

Más nem ment érte, csak mi ketten
És — megcsókoltam önfeledten.

Kismadár húzott el felettünk,
Egy percre mindent elfeledtünk.

Szája megnyílt, mintha felelne, —
Ennyi volt a kettőnk szerelme.

SZALKAI MIKLÓS

AZ IHLET

Valami csöndes méla láz,
Valami bívös szent varázs,
Valami fenkölt szédület,
Valami égi révület.

Mi hozza? — kérdik — honnan jő?
Hozhatja napfény, dal, szellő,
Sokszor a villám, fagy vagy hó,
Sokszor egy halkán mondott szó...

NAGY ARANKA

TÜKÖR VOLT A LEKEM

Neked csak tükör volt a lelkem,
szeretted a képet,
mely töretlen fényvel
sugárzott téged.

Nekem te lényeg vagy,
sőt több annál, törvény,
sorsom mélyén
kavargó örvény,
életcél, áldás, átok,
nekem te jelented
az egész világot.

És porig megaláz,
kinnal éget, hogy én
nélküled még mindig élek.

TÖRÖKNÉ R. BIANCA

STANZA

A felviharzó furcsa áradásban
néha azt hiszem, fénylik még a lét.
A hangulatban édes villanás van.
az ember néha hall sok szép zenét:
típegő Mozart-, Haydn-meniüettet
a lába szinte toppan, táncralép
(csalóka percek, ó, csalóka kép).
Belémdobban egy más világ: a gép.

Jártam Vele is, rebbenő tavaszban,
hallgatva nászok indulódalát...
Most figyelem elfutó hangulatban
mint szélbefoszlott halk rapszódíát.
Mint félbenmaradt zord szimfóniát
lobogtatja bennem a hangulat,
hallgatom, mint Wagner Hatlyúdalát
álombaomló, dús egek alatt...

SZEGEDI SZEKERES ERZSÉBET

A magyar tenger

Vadas Ernő felvételei

Ut a tihanyi apátságához

Hullámzó Balaton tetején

A balatonfüredi szanatórium

HENCEGŐÉK FELSŰLÉSE

Tündérország minisztere léghajóba szállott, elindult, hogy megismerje a szomszéd országot.

A legelső állomása Nagyotmondó város. — Itt leszállok, e anulmány roppant célirányos — szólta a tündérmisztér és a szót tett követte. Hencsegő herceg előtt a kalapját levetette.

Tündérország miniszterét tárt karokkal várom, — szólta a herceg. — Tudom, elámul majd az országom.

Hencsegőné hercegnasszony vidám kedvvel ébredt. Rá is aggratott magára minden ékességét.

— Hadd lássa a miniszter, hogy nem vagyunk szegények — szólta Hencsegő hercegné s a szekrényekhez lépett. Sorra nyitott minden zárat, kitért minden ajtót s a küszöbre tett egy rubintokkal telt szakajtót.

Az asztalon kristálytalak, kanalak és villák. A hűsítő aranyszélű poharakból isszák.

Tündérország minisztere szólt: — En úgy találom, hogy itt minden oly szép, mint egy ünnepesti álom...

— Nem hiába szolgálok nap, hold s a csillagok — így a herceg — s a földnek is mozgatója vagyok...

Tündérország minisztere ránéz a hercegre. Irányában alászállott tisztelete s kedve.

— Hogy a herceg ily nagyot mond, ezt sem hittem volna. Gondom lesz rá, hogy hosszúra nyúljon majd az orra.

— Nincs olyasmi a világon, amihez ne értünk, — hencseg Hencsegőné — s a szél gyakran üzen nekünk. Ahogy mondjuk: úgy furulyá! A világ fülébe, mi vagyunk a földkerekség tudósa, művésze!

— Szaván fogom, hercegnasszony! — válaszolt a tündér — Tündérország minisztere öntől egy kegyet kér...

— Bármilyen legyen az a kérés, teljesítem, perze! — kiált Hencsegőné s menten fejébe száll mersze.

— Csengőn zengő harangokon játsszon egy szép nótát s a nótához csillagokból olvassa a kottát.

Hencsegőné hercegnasszony tartja is a rangot. Uvegverőcsékkkel érinti a sok harangot.

Féltrevonják a függőnyt és a sok csillag látszik, am hiába, Hencsegőné nagyon halikán játszik...

Próbálgatja, hogy lehetne a tündért becsapni, s nagyotmondók között tekintélyesnek maradni?

— Kérlek szépen, — szól Hencsegő herceg a nejehez — játssz hangosan, hisz az ember a fülével élvez.

— Játsszanék, de nem jut eszembe most az a nóta...

Szólt a tündér: — Kegyed előtt van a csillag-kotta! Hencsegőné észbekap és megtér a csendet. Két verővel száz harangon elveré a rendet.

Össze-vissza siránkoznak a harangok, csengők. Segítségért kiáltoznak a hangok, a zengők. A botfűlű hallgatók is fülüket tapasztadják. Mi tagadás, Hencsegőné hercegnét karagják.

A tündérek minisztere nevetéstől reszket. Hencsegőné ájuldozik.

— Nem élem túl eztet! Hencsegő herceg elsápad, meg elpirul, mert látja, gyakorlatban mit jelent a nagyotmondás átká.

Szólt a tündér, szava zengett, most már nem kacagott.

— Eleget láttam, egy percet tovább nem maradok! Ki mit nem tud, ne hencseregjen azzal, — ez tanácsom. Rút hiába a nagyotmondás, magamat ajánlom.

Zagyva Mária

Dömötör Kátó és Zsuzsika, Budapest

Vashegyi Katalin Erzsébet, Selyp

Molnár Ildikó Agnes, Alap

Szökrön Karesika, Pestújhely

Pados Akoska, Felsőseged

Koháry Miklóskó, Ójpest

ANYU NEVENAPJÁRA.

Anyu nevenapján süssön a Naposka; illatos virágot hajtson a bokrocská!

Daloljon a madár, méhe döngicséljen. — Kis szívem dobogja: Sok-sok évet éljen!

L. ADY MARIA

Szomorú történet

Sárga kis libácskák Sárga sétára mennek. Oda, hol illatos Zöld füvek teremnek.

Óriguldo autó Bizony elgázolja S nem nőhet ki soha Fényes, fehér tolla.

Elöl liba-mama Hosszú nyakát nyújtja Veszélyes lesz az út, Ezt nagyon jól tudja.

De ha szót fogadtok, — Igy sziszeg a gunár Atjuttok mindnyájan, S nem lesz liba-halál.

Keresztül kell menni A nagy országúton. A jaj a kislibanak, Ha megáll feűtön.

Kilenc szót fogadott Az édesmamának, Mellette maradtak, S szépen átjutának.

De egy engedetlen, Ó, jaj, hátramaradt S ellapult mezeiába A kerekék alatt.

Zsigmond néni

A három jómadár!

Muki, Tuki, Puki, híres csirkefogók! Mindenféle rosszra könnyen kaphatók. Egy holdas éjszakán azt vették fejükbe, hogy ők a Holdat bizony lehozzák a földre, össze is lopkodtak öt-hat hosszú létrát s erős vasláccal egymáshoz toldották. A közelj réten állott egy nagy hársfa, ép fölébe lógott az létrán lámpása. Odátámasztották hát a hosszú létrát s megkezdték fokain fölébe a sétat. Egyszerre is érték fel a tetejére, de el is jutottak kalandjuk végére.

Mint a deszka-hinta, úgy billent a létra! Szerencse, hogy ott volt a réten sok széna. Nagy ívben repültek egy szénaboglyára. Kibicsaklott így is mindhármuknak lába. A Hold meg gúnyosan mosolygott le rájuk, nem sajnálta őket, hogy most fáj a lábuk. A falu csúfja lett a három jómadár, kinevetti őket mind, aki arra jár. Sokszor száll feljűk és gúnyos kiáltás: — No, ti imposztorok, hol az égi lámpás!?

Palkovits Jolán

363. NÉMET NYELVLECKE

Asztalibort is rendelhetsz, Tischwein a német neve, Bier: a sör, melynek pohara Fehér habbal van tele. Mégis jobb lesz a szódavíz, Sodawasser németül, Ez az ital, azaz Getränk, Nagyon kis pénzbe kerül.

1. der Tischwein (olvasd: der tissvejn), az asztali bor.
2. das Bier (olvasd: dasz bír), a sör.
3. das Sodawasser (olvasd: das szódavasszer), a szódavíz.
4. das Getränk (olvasd: dasz getrenk), az ital.

FEJTÖRŐ

Beküldte Zahoránszky Edit kismunkatársunk, Budapest

1	2	3	4	5	6
2					
3					
4					
5					
6					

1. énekes madár
2. nemés fém
3. nem klcsi
4. egy betű hozzáadásával ilonka is az
5. R Y
6. magánhangzó

GYERMEKPOSTA

Zahoránszky Edit. Meglepetésnek tartjuk, rejtvényeid közlését, Editke. Légy türelmes, majd megtudod, melyiket tartottuk közölhetőnek. Szeretetednek nagyon örülünk és annak a távoli kedves ígéretdnek is, hogy ha majd nagy leszel, külön előfizetsz a Magyar Nők Lapjára, mert nem felejtet el, hogy mint gyermeknek, mennyi örömet szerzett a Gyermek-újságja! — Legifjabb Betyár Ferike, Mi az, Ferike, hogy az idén nem számoltál be az iskolai bizonyítványodról? Talán csak nem történt valami hiba és a tavalyi tiszta kitűnő közé csak nem csúszott be egy görbe szám? Nem, ez nem lehet, nem is hisszük, csak azért kér-

dezzük, hogy jelentkezéél és számolj be az idei eredményről. Hogy vagy, kis pajtás? — Kárpáti Babika. Tavaszí versikédnek kedvesek ezek a sorai: „Március, szellő száll erdőn, mezőn, réten. — Kinyílik a virág lilán, sárgán, kéken. — Dalba kezd a kis madár, — cseng a határ tőle. — Isten hozott, tavasz hirdetője!” Lásuk az újabbakat! — Sándor Janos. Vártuk az ígért verseket, kis barátunk, mert ezt a háborús verset nem közölhetjük. Nehéz erről írni egy kislúnak. Próbálj vidám, szórakoztató verset írni. Ez való a gyermekeknek.

Kis pajtásainak kellemes nyaralást kíván
Ete néni és Elek bácsi!

HÁZTARTÁS

HÓSLEVESBE VALÓ TEKERCS. Két zsemlyét tejbe áztatunk, 5 deka vaját forrón ráöntünk, 1 egész tojást, 1 tojássárgáját adunk bele, megsózzuk és vajjal kikent asztalkendőbe kötve, sósvízben, tekercsalakban, a tekercs két végét összekötjük, ¼ óráig főzzük. Mikor a tészta megfőtt, kiszedjük, szeletekre vágva a tányérokba osztott forró levesbe tesszük.

PALACSINTATÉSZTÁBAN RÁNTOTT KEL. Szép, kemény kelkáposztafejeket veszünk, megtisztítjuk, 4 vagy 6 cikkbe vágjuk — a káposzta nagysága szerint — és sósvízben puhára főzzük. Ezalatt 2 tojásból igen sűrű palacsintatésztát készítünk, a megfőtt és a víztől lecsurgatott kelcikkeket még forrón villa segítségével a tésztaiban megforgatjuk és rögtön forró zsírban kirántjuk. Tetszésszerinti mártással tálaljuk.

BORJUKROKET. 3 deka füstölt-szalonnát vékony szeletekre vágunk és kissé megsütjük, de nem pirítjuk. Beleteszünk fél fej karikára vágott hagymát és egy kisebb sárgarépát, karikára vágva. Ha a hagyma sárgulni kezd, ráteszünk ½ kiló szeletekre vágott és sózott borjupapokát. Puhára pároljuk. Ha puha, ráöntünk 2—3 tojást és félrehúzzuk, hogy a tojások ne keményedjenek meg, kihűtjük. Azután az egészet átdaráljuk, 1 evőkanálnyi zsírból és lisztből fehér rántást készítünk, feleresztjük ½ deci hideg vízzel, beletesszük az átdarált húst és átfőrtjük, vigyázva, hogy oda ne égjen. Hülni hagyjuk. Ha kihűlt, formálunk belőle 8 cm hosszú és 1 ujjnyi széles rudakat, lisztbe, tojásba és morzsába megforgatjuk, forró zsírban kirántjuk. Kovászosuborkával tálaljuk.

LEVESHÓS PARADICSOMMAL. 1 fej hagymát zsírban pirítunk, kevés vöröspaprikát adunk hozzá és 1 liter paradicsomlével feleresztjük, ebbe rakjuk a kifőtt marhahúst és forrás után tálaljuk tetszésszerinti körítéssel.

SONKASBURGONYA. Négy zsemlyére 1½ kiló sárgaburgonyát megfőzünk, meghámozzuk, kihűtjük és karikára vágjuk. 20 deka főtt, darált sonkát 2 tojás sárgájával, 2 deci tejjel, 2 tojás habjával, 1 kanál olvasztott vajjal elkeverünk, azután a burgonyával és tűzálló edényben átsütjük, kissé megsóva. Sonka helyett párizsit lehet használni.

LANGOS. 20 deka liszt, 18 deka főtt áttört burgonya, 3 deka zsír, 2 deka élesztő, só, 1 egész tojás. Vízzel kidolgozzuk, 1 órát pihentetjük, vékonyra kinyújtjuk, tenyérnyi kockára vágjuk, forró zsírban kisütjük, sütés előtt villával megszurkáljuk.

CSERESZNYÉS LEPENY. ½ liter lisztből, 2 tojás sárgájával, 3 kanál olvasztott margarinnal, 2 deka langyos tejbe áztatott élesztővel, cukorral és sóval könnyű keltésztát készítünk. Zsirozott tepsibe kelesztjük, 4 tojás sárgáját 4 kanál cukorral kikeverünk, 2 kanál liszttel citromhéjjal. 4 tojás habjával összevegyítve, a megkelt tésztára tesszük. Kimagozott cseresznyével megszórjuk és megsütjük.

KAKAÓSZELET. 18 deka vaníliás cukrot 2 evőkanál vízzel nedvesítünk meg és 3 tojás sárgájával ¼ óráig keverjük. 7 deka lisztet, 2 deka kakaót, 3 tojás kemény habját adjuk hozzá és végül 3 deka durvára tört diót. Kikent, hosszúkas tepsiben sütjük.

DIÓSTEKERCS. 4 tojásból piskotátésztát készítünk, közben 10 deka tört diót ízlés szerint cukorral, kevés citromlével, 1 kávéskanál kakaóval és egy csepp vízzel felfőzünk. Ha kihűlt, 3 deka vaját belekeverünk. Sütés után a tésztát megkenjük a krémmel és összesodorjuk. Hűvös helyen hagyjuk. Vékony szeletekre vágjuk.

APRÓ POZSONYI KIFLI. ½ kiló lisztet, 20 deka margarinnal összemorzsolunk, 4 deka cukorral, kis sóval, 2 deka tejből áztatott élesztővel rétestésztát készítünk, jól kidolgozzuk. Diónagyságúra elvagdalkjuk, kinyújtjuk, dióval, mákkal, vagy ízzel megtöltjük. Tojással megkenjük és szép pirosra sütjük.

DARAGOMBÓC LEKVÁRRAL. Huszonöt deka darát 1 liter sós, cukros vízben sűrűre főzünk, 3 deka vaját is keverünk bele, azután jól kihűtjük. Ha kész, 3 egész tojást ütünk bele és vizes deszkára téve kinyújtjuk, négyszögletes darabokra vágjuk, minden darab közepére baracklekvárt teszünk és gombócokat formálunk belőlük, sós vízben kifőzzük, pirított zsemlyemorzsával tálaljuk. Széles lábasban főzzük és amint feljöttek a gombócok, azonnal ki kell szedni és tálra rakni.

SÓSKIFLI. 35 deka liszt, 35 deka sült és áttört burgonya, 1 deka élesztő tejben kelesztve, 8 deka zsír, kevés só és ha kell, még tej. Deszkán jól kidolgozzuk, 8 cipót formálva kelesztjük. Ha megkelt, kifliket formálunk, sóval, kömény-maggal meghintjük, előbb tojással megkeverjük.

CSERESZNYETORTA. A cseresznyét vagy meggyet kimagozzuk, lecsukozzuk keveset és 1 kanál rumot is öntünk rá. 11 deka margarint habosra keverünk 10 deka cukorral, 5 tojássárgájával, 11 deka finom liszttel és az 5 tojás kemény habját adjuk hozzá, vajjal kikent tortaformába tesszük, a cseresznyét a tetejére rakjuk és szép sárgára sütjük. Tálalásnál vaníliás cukorral meghintjük.

BEFŐZÉS

ZÖLDBAB TELJRE. A fiatal babot vágjuk darabokra és főzzük meg félig gyengén sós vízben, azután öntsük ki szitára, hogy a víz lecsurgogjon róla. Rakjuk szélesszájú üvegekbe, öntsünk rá gyenge ecetvizet. Kössük le dupla hóllyagpapírral és gőzöljük 15 percig.

KÖRTEBEFŐZÉS. A körteket meghámozzuk, citromos vagy meszes vízben áztassuk, hogy fehér színe megmaradjon. Azután üvegekbe rakjuk, szirupot öntünk rá, késhegynyi szalicilt adunk a tetejére, bekötözzük dupla hóllyagpapírral és gőzöljük 20 percig.

MÁLNALEKVAR. Minden kilo gyümölcshez 40 deka cukrot számítunk. A málnát nyersen törjük át szitán, azután tegyük bele a vastagra főtt cukorszirupot. Hagyjuk jó sűrűre főni, keverjük kevés szalicilt bele, ha a tűzről levettük. Öntsük üvegekbe még melegen és csak másnap kössük be.

BARACKLEKVAR. A barackot kimagozzuk és folytonos kavarással mellett megfőzzük. Azután rögtön szitán átnyomjuk. 1 kilo barackhoz — átnyomás után mérjük le — 40 deka cukorból főtt szirupot öntünk, erős főzéssel, állandó kavarással 20 percig főzzük.

ÉTREND

JULIUS 11-TŐL—20-IG

-
- 11. VASARNAP.** Ebéd: zöldségleves csonttal, töltött paprika, tiroli rétes. **Vacsora:** hideg májpástétom tartármártással, sajt, gyümölcs.
 - 12. HETFO.** Ebéd: sóskaleves, salátafőzelék, bundáskenyér, daromorzsa. **Vacsora:** töltött kalaráb, gyümölcs.
 - 13. KEDD.** Ebéd: burgonyaleves, rakottpalacsinta. **Vacsora:** virsli mártásban burgonyával, uborkasaláta, gyümölcs.
 - 14. SZERDA.** Ebéd: zöldborsóleves, vagdaltpecsenye, tökfőzelék, lekvárosbukta. **Vacsora:** parajomlett fejessalátával, gyümölcs.
 - 15. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: székelygulyás, túrós-rétes. **Vacsora:** zöldséges krockettel, saláta, gyümölcs.
 - 16. PÉNTEK.** Ebéd: zöldbableves, barackgombóc. **Vacsora:** halpörkölt galuskával, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.
 - 17. SZOMBAT.** Ebéd: almapürével, gombaspogácsa, kelfőzelék, hidegrizs. **Vacsora:** liptói körítve, párizsi, zöldborsó, gyümölcs.
 - 18. VASARNAP.** Ebéd: aprókéleves, rántott-csirke, zöldbab tejjel, puncstekercs. **Vacsora:** halsaláta, körített liptói, retek, vegyes kompót.
 - 19. HETFO.** Ebéd: paradicsomleves, lerakott fők, tejjel, pogácsa. **Vacsora:** párolt zöldborsó, sonkaspogácsa, gyümölcs.
 - 20. KEDD.** Ebéd: húsleves, főttbús, kapor-mártás, párolt burgonya, baracklepeny. **Vacsora:** tejjel, vargányagomba, rizskörítés, uborkasaláta, gyümölcs.

SZERKESZTŐ: SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPEST SZÉKESFŐVÁROS KERTÉSZETI IGAZGATÓJA

ÚJ KÖNYVEK. A 30-as évek Budapestjének, az infláció veszélyes hullámaiban fuldokló fővárosnak regényét írta meg *Húshagyókád* címen *Tatay Sándor*. A könyv a Bolyai-akadémia kiadásában jelent meg. A vajdúi fővárosi társadalomnak kritikus szemmel meglátott és éles írói ceruzával megrajzolt keresztmetszete ez a regény, amelynek az életből vett és élettelenen megmintázott figuráiban benne liheg, törtet, akar és ficáncol mindaz, ami Pestet jellemezte a világháború utáni első évtizedben. — *Péchy-Horváth Rezső* új regénye, a *Sevillai nász*, amely az Erdélyi Szemle kiadásában jelent meg, méltón sorakozik a népszerű író eddigi alkotásaihoz. Izgalmas, érdekes meseszöveve, kitűnő társadalomrajza, könnyed és színes stílusa a kedvenc olvasmányok közé sorozza Péchy-Horváth legújabb regényét. — *Demjénné Zsiga Irén* újszerű formával kísérletezik *Jönnek a levelek* című könyvében, amely levelek formájában számol be két iskolás kislány élményeiről és valóban oly szórakoztató kedvességgel eleveníti meg érzéseiket, hogy a legnagyobb elismerésünket érdemli ki. — *H. Hajtás Etelka*, a *Vitéz*. Rend Zrinyi Csoportjának munkatársa, ünnepi játékokat írt a bevonulásról, szavalókórossal és dalokkal. Nem csupán a lendületes verses szöveg az ő alkotása, hanem a muzsika is. Az értékes hazafias színpadi jelenet, amely rendkívül alkalmas ünnepi előadásokra, felhívjuk olvasóink figyelmét.

NAPOZÁSNAl arcára használjon *Asszonyom* mindég *Hormocith B. krémet*. Ez a kiváló készítmény egyrészt megvédi arcbőrét a kiszáradástól, másrészt a legérzékenyebb bőrnek is gyors és egyenletes leburnulást biztosít.

HIMEN-HIREK. *Baksa Lajos* rajtoskálai ny. r. kat. igazgató-tanító és hitelszöv. ügyv. igazgató és neje *Gosztolya Valéria* leányát: *Baksa Emerencia* tápiószági hitelszöv. könyvelőnt eljegyezte garamszegi *Géczy Ferenc* és neje *Báihory Karolina* fia: garamszegi *Géczy Ferenc*, tápiószági malomtulajdonos. — *Galambos Margit* és *Bokor István*, MÁV főtiszt, balatonkenesei állomásfőnök örök hűséget esküdött a síófoki ref. templomban. — *Egervári Gizellát* eljegyezte *Bartos József* MÁV tiszt, Rákospalota. — *Kovács Erzsébet* és *Luncz István* örök hűséget esküdött a rákospalotai r. kat. plébániatemplomban.

ÚJ KISMAGYAROK. *Csörgött Lajos* ref. kántortanító és neje *Tóth Marikán*, Felcsút, Lajos Árpád kisfiúk született. — *Menyhért Rezső* gépészmérnök és neje *Nikolényi Annának*, Diógyőrvasgyár, Sarolta Erzsébet kislányuk született.

Legyen szép! Legyen fiatal!

Ráncok, szarkalábak ellen, száraz, érzékeny, húzódo arcbőrnek valóságos álomás a *Vitacit* bőrtápláló krém. Nagy tubus csak P 6.65. Mitesszeres, tágpórusú (likacsos), fénylő, zsíros, pattanás hajlamú arcra használjon hetenként *Vitacit* arcpakolást (arcfürdő-pépet). Percek alatt bámulatos hatás! Hónapokra elegendő készlet csak P 6.72. Kapható jobb vidéki szaküzletekben. Budapesten csak nálunk: *Lóránd kozmetika*, Mussolini-tér 3. Kivánatra cégjelzés-nélküli csomagolás.

haszon mellett, amit hajt, a kártevése elenyészően csekély. Szőőben nemesek azt a bogyót szedi le, amit elfogyaszt, hanem ide-oda dobálja, pocskoljja a bogyókat. Kereplők alkalmazásával lehet elriasztani. Túlre melegebb vidékre vándorol. Alapszíne fekete, zöldes-biboros érefénnyel, farka és szárnya világosabbnak látszik, mert tollának itt szürke szegélye van.

A sárgarigó (Oriolus) rovarokkal táplálkozik, de gyümölcséréskor megeszi a gyümölcsöt is. Mégsem lehet kártékonynak mondani, mert pusztítja, — ritka madár lévén, — nem túlságosan nagy. Vándormadár, áprilisban érkezik és szeptember elején költözik el.

A jellegű hirdetésekre válaszoló olvasóinkat felkérjük, szíveskedjenek leveleikhez 30 filléres postabélyeget mellékelni, mert egyes hirdetésekre olyan nagy mennyiségű levél érkezik, hogy a hirdetések által megterített öt levél portója nem fedezi és az ezen felül érkező leveleket nem áll módunkban továbbítani.

Egy bánatos kislány. Nem csoda, hogy nem lát tisztán, mert bennünket is megzavart a sok ellentmondás, vagy az a tény, hogy félrevezette saját magát, amikor elhitte, hogy a fiú szerelmes magába. A másolatban elküldött levél ellenkezőről tájékoztat, pedig ezt maga írta, kedves kislány. A vasat addig kell ütni, amíg meleg. Most már nem hozhatja helyre a hibát, amit, feltételezve, azzal követett el, hogy elfogadta a másik udvarlását. Amikor valaki menekülni akar az ilyen érzelmi költözéget jelentő helyzetből, természetesen a másikban keresi a hibát s ezt játssza ki. Csöppet se szép és ha a szerelemre nem állna, hogy: vak, már ezért is kiábrándulhatna a fiatalúrból. Nem szükséges több magyarázat. A következtetést levonhatja segítség nélkül is. Nem érdemli, hogy foglalkozzék vele. Még egy másik hibát is elkövetett, azt, hogy írt neki. Kiszolgáltatta tiszta érzését és leánylélkének hamvas idealizmusát, ami nem hatotta meg, ahogy illet volna. Ne essék kétségbe, ez nem lehet igazi szerelem. Ebből rövidesen ki fog gyógyulni s azon fog bosszankodni, hogy is gabalyodhatott bele még rövid időre is. Dobja tűzbe a levelet s ne tegye tönkre epedéssel a fiatalok kedves, szimpatikus pártfogóját, ezt a szép nyarat. Kár minden percért, amit rá vesztesz. Képzeld el, ő szórakozik, udvarol és maga, kislány, sír és búsl valakiért, akit ábrándos lelke formált a maga kedve szerint, de a valóságban nem is hasonlít arra, akit szeret, illetve szeretne. Kívánjuk, hogy mielőbb megvizsgálódjék és vidám levelet írjon majd nekünk az igaziról.

Beatrix. A leveleket továbbítottuk. *Mindezen rendben.*

»Erdélyi tanító árvája« mélyseges hálával köszöni az előfizetőink köréből küldött nemesszívű adományokat. Különösen jólesett, hogy a tanítói kar köréből olyan nagy áldozattal és szeretettel segítették őt, a ki nek szintén tanító volt az édesapja és ismeri gondokkal küzdő életüket. A Mindenható kér, áldja meg egyenként ezt a szereszen jótéteményükért.

Harisnya nélkül járhat,

mert elcsúfító szőrnövést, — mely a férfiakra kiábrándítólag hat — a „NIPPON” japán szórteletítő percek alatt, fájdalommentesen eltünteti az arcról is! — *Ida K. úrnő írja nekünk:* „Mai napig nem merem strandra járni, sem harisnya nélkül az utcán mutatkozni, annyira feszélyezett a szőrnövésem karomon és lábamon. Minden reményem elveszett, mikor barátom felhívta figyelmemet az Önök szórteletítőjére. Ezen páratlan hatású szer néhány perc alatt eltüntette a csúf szőrszálaimat és utána lestem síma és bársonyosan üdév vált.” **Hatásáért felelősséget vállalunk.** Eredménytelenség esetén a pénzt visszatértjük. Szétküldés díszkrét. Ára **3.20 P** per két tégely ára **5.— P.** Teljes kúra (3 tégely) ára **6.50 P.** Megrendeléseket sorrendben teljesít: „VALÉRIA” kozmetikai és vegyipari cikkek **BUDAPEST, VI. SZONDY-UTCA 22./L.N.147**

Legyen következetes jellegéhez és magán próbálja ki a legnehezebbet s megtudja, hogy önmagunkon uralkodni a legnagyobb uralom. Hidába illetné szemrehányással, nem értené, hogy magatartása robbantotta ki a rég lefojtott feszültséget. A legmasszívabb tartályt is széttöri a bele-sűrítéit levegő, ha rést talál. Az Ön türelme sem bírta tovább érzése feszítő erejét. Hélelvi várakozás a szerelem maximuma. Ha nem talált rá ezen idő alatt módot és alkalmat, hogy szándékát elárulja, akkor valóban nem érdemes várni rá többé. Hogy mit szól hozzá a „jalu”, még ezzel sem tördölkék. Sokkal fontosabb, hogy vége legyen a „komédiának”, ami legszebb éveit kíván, a dítózatul. Most, hogy meggyőződött komolytalanságáról, helyesen járt el, hogy viselkedésével tudára adta, anélkül, hogy megsértette volna. Még mindig módjában áll és kötelessége volna igazolni és kimenteni magatartását és meg is bocsáthatna neki, ha komolyságáról meggyőződnék. Irai azonban ne trion, mert a levél kétellű fegyver, akaratu ellenére kiszolgáltatná magát neki. Főlegyesebb lehet hallgatásával. Hadd törje ő a fejét, miért nem tartja kívánatosnak a végtelenségig hűzódó hallgatását. A próba-ido lejárt és esedékesé vdlt a nyilatkozat. Talán most meggondolja magát és „beszéltni fog”. Kevés hasonló esettel találkozunk s éppen ezért mi is kíváncsiak vagyunk a fejleményekre.

Imperare sibi maximum imperium est.

Imperare sibi maximum imperium est. Legyen következetes jellegéhez és magán próbálja ki a legnehezebbet s megtudja, hogy önmagunkon uralkodni a legnagyobb uralom. Hidába illetné szemrehányással, nem értené, hogy magatartása robbantotta ki a rég lefojtott feszültséget. A legmasszívabb tartályt is széttöri a bele-sűrítéit levegő, ha rést talál. Az Ön türelme sem bírta tovább érzése feszítő erejét. Hélelvi várakozás a szerelem maximuma. Ha nem talált rá ezen idő alatt módot és alkalmat, hogy szándékát elárulja, akkor valóban nem érdemes várni rá többé. Hogy mit szól hozzá a „jalu”, még ezzel sem tördölkék. Sokkal fontosabb, hogy vége legyen a „komédiának”, ami legszebb éveit kíván, a dítózatul. Most, hogy meggyőződött komolytalanságáról, helyesen járt el, hogy viselkedésével tudára adta, anélkül, hogy megsértette volna. Még mindig módjában áll és kötelessége volna igazolni és kimenteni magatartását és meg is bocsáthatna neki, ha komolyságáról meggyőződnék. Irai azonban ne trion, mert a levél kétellű fegyver, akaratu ellenére kiszolgáltatná magát neki. Főlegyesebb lehet hallgatásával. Hadd törje ő a fejét, miért nem tartja kívánatosnak a végtelenségig hűzódó hallgatását. A próba-ido lejárt és esedékesé vdlt a nyilatkozat. Talán most meggondolja magát és „beszéltni fog”. Kevés hasonló esettel találkozunk s éppen ezért mi is kíváncsiak vagyunk a fejleményekre.

Arválnyhaj. Sajnos, ezek még nem egyének. Nem érezeti az élet lüktetését. Nincsenek friss színei s sokszor a rímek se simulnak engedelmesen a költő szándéka, gondolata kifejezéséhez. Várakozásunk — sajnos — nem nyert mindenben kielégülést. De reméljük, hogy sikerül úgy tartalmazni, mint formában is egyénit, eredetit, önállót alkotnia.

A. Jolán. A Női Honvédelmi Munkaszervezet az Egyesült Női Táborral karöltve működik s ennek helyiségében kell felvételekre jelentkezni. Cím: Budapest, IV., Eskü-út 6.

Ágytoll olcsón!

Fosztatlan pelyhes toll 12.—, szürke pelyhes kacsatoll, nagyon könnyű 8.50, tarka, fosztatlan toll 2.—, szürke vegyes 2.60, szürke fosztott toll 3.20, jobb 4.—, finomabb szürke, fosztott 5.—, fehér, fosztott libatoll 10.50, pelyhes 12.—, pelyhesebb 14.— P árban 5 kg papírzsákosmagolásban, bérmentve, utánvétellel szállít: VARGA ANTAL Ágytollvállalata, Kiskunfélegyháza, Szent János-tér 6.

Akinek sok a panaszolnivalója, rendszerint maga a hibás. Önt — valljuk be — mulattatja ez az értelmetlen macska-egér harc. Nem hivatkozhat az izgalom „gyönyörűségére”, mert az a szegény kis egér csak nem győzheti le a nálánál húszszor nagyobb és erősebb macskát, legfeljebb szegény szeretne elszaladni és egy lyukba bebújni, hogy el ne érhesse. Hiába-
való reménység, csak percekre hosszabbítja meg a létezését, a vég kikerülhetetlen. Ön is játszik. Megjátssza a hideget, mert tudja, rájött, hogy ezzel fogja. A férfi sem árulja még el, hogy szép szemének rabja, ő is játszik, őt is mulattatja, sőt büszke is, mert sejtí, hogy előbb-utóbb megfogják és nem engedik el egymás kezét. Ne siessen. Ilyen boldog, mint amilyen most, nem lesz többé. A szerelem legsodálatosabb élmenye az, míg csak a szemek beszélnek. Egy kézszorításban több vallomás fér el, mint a leghosszabb szerelmeslevélben. Azt kellene kívánja, hogy minél hosszabbra nyuljon a várakozás.

Zsuzsó. Véleményünk szerint nyugodtan visszategezheti, mert igaz, hogy Ön csak harmincéves, az illető pedig túl van az ötvenen, de a húsz év különbség nem zárja ki, hogy ne tegezhesse vissza külön felszólítás nélkül. Ő megfizette a bizalmas tegezéssel, természetesen, számolt azzal, hogy Ön visszategezi. Társadalmi különbség sincs közöttük s ma túl is vagyunk az ilyen szigorú társadalmi megkülönböztetéseken. A vidék is leradza magáról ezt a kellemetlen és emberhez méltatlan kényszerubbonyt.

Minden elmúlik egyszer. Szeretettel és megértéssel olvastuk levelét. Mennyi bajt okozott a „véletlen” az Ön életében. Mindig akkor ütközött bele, amikor nem is gondolta, hogy valami közbe jöhet. Belerontott, mint egy vezető nélkül száguldó autót és mindig Ön volt a sebesült. Belátja, hogy sok esetben Ön is hibás volt, mert a könnyelmű barátnök hatása alól nem akarta kivonni magát, pedig tudta, hogy nem vezet jóra, kényelmesebb volt elhallgattatni lelkiismerete figyemzetetését. Mi azt hisszük, hogy ez az őszinte és szigorú beismerés már a gyógyulás jele. Gátat állított a féktelen áradat sodrásá elé. Maga is megdöbben, hogy mennyi bajnak az oka, ha önellenőrzés nélkül viteti magát a mások akarata szerint. Úgy tekintjük ezt a vallomását, mint a tisztánlátás első megnyilvánulását. Rájött, hogy mennyi szomorúságtól kímélhetne volna meg magát és még több kellemetlen tapasztalattól is, ha erősebb és ellentállóbb a könnyű szórakozási lehetőségek inváziójával szemben. Tévedését, ha mentéseget akarnak találni, azzal szokás jóindulatúan enyhíteni: emberi gyarlóság s mintegy áthárítják a felelősséget az »em-

Böröndjéből
NEM HIÁNYOZHÁT!

beri gyarlóság»-ra. Így kényelmesebb. Ön most érzi magát felszabadultnak és helyben fordult a saját tengelye körül. Már is nyugodtabb és igéri, hogy az egyensúlyt tartani fogja. Ez a helyes megoldás.

Sárga rózsá. Amulok az Ön naivságán, asszonyom. Igaz ez, vagy csak unalomban túl pihent fantázia szüleménye? Megkönnyebbült szívvel állapítandám meg ezt a feltevést, ha Ön nem figyelmeztetett volna, élve a gyanúval s kérve kért, higy-

A természetes szépség forrása:

Citrom »C« vitamínos kozmetikai készítmények. Egyszerű kísérlet meggyőzi Önt e készítmények megbízható jóságáról! Citrom »C« vitamínus kozmetikai készítmények:

Törv. védve: 6/951	CITROM kenőcs szepítő ellen . . .	P 6.72
	CITROM zsíros kenőcs éjlelre . . .	P 4.22
	CITROM nedvítő krém napraira, púder alá . . .	P 3.72
	CITROM olaj arctisztításra . . .	P 3.70
	CITROM ráncalanító olaj . . .	P 2.70
	CITROM arcvíz, fényes, mitesszeres, zsíros arcbőr és pattanás ellen . . .	P 3.34
	CITROM púder, minden színben . . .	P 6.20
	CITROM crème rouge, színezése rózsaszírommal . . .	P 4.38
	CITROM ajak rouge, színezése rózsaszírommal . . .	P 8.30

SCHADEK ANTAINÉ kozmetikai intézete, Budapest, IV., Váci-utca 9., I. 3. Telefon: 181-174 — Vidéki szétküldés utánvét vagy az összeg előzetes beküldése mellett.

Agytoll olcsóbb!

Tarkatoll, fosztani való 90 fill. **JOBB, APRÓ, PUHA 1.80 P.** ennél is jobb 2.40. Sz. fosztottas 3.—, jobb 3.60 P. Fehéres fosztott 4.80, jobb 5.80, még jobb 6.80. **FEHER FOSZTOTT LIBA-TOLL 9.—**, jobb 10.—, még jobb 11.— P. **EGÉSZ PEHELYEST 11.—** P-től kg-ként szállít 5 kg-os postacsomagolásban **BÉRMENŰVE**, utánvétel. Köztisztviselőknék 3% engedmény. **T. TÓTH MIHÁLY AGYTOLLVALLALATA, KISKUNFELEGYHÁZA, Jókai-utca 1. szám.**

jek Önnek, hisztem el, hogy se éjjele, se nappala nem nyugodt, mióta asszony, legszébb napjait is megkeseríti a féltékenység, amitől nem tud szabadulni. Férje csak mosolyog, vagy bosszús lesz, ha szól neki, miért foglalkozik oly túlkedve: en velük, miért mókázik és pajtáskodóan bizalmas minden nővel, akivel összejönnek. Nem tud konkrétumot felhozni, semmi bizonyítéka nincs,

Szemölcsök, garantált végleges eltávolítása hajszálak, KOVÁCS kozmetikában szépséghibák VI., Teréz-körút 1/c

hogy visszaélne a férfi szabadságával és mégis gyötrelmesen fáj viselkedése. Három nagy gyerekek van és még napirenden van a férj elleni kifogás, amit súlyosbít az is, hogy az ismerős hölgyek között van olyan, akinek tetszik a mókázás, visszaélnek a helyzetével és nincsenek tekintettel a feleség érzékenységére. Nekik izgalmas játék, nem több s ha Ön túltenné magát és velük mókázna, elvenné az élet a dolognak és megkímélné magát a legkellemetlenebb rossz-érezéstől. Annak dacára, hogy a féltékenység legkiállapot és egyéni adottság, tapasztal

talából tudom, hogy le lehet győzni és meg lehet fékezni ott, ahol komoly ok nincs a szenvedély táplálására. Nem arra figyelmeztetem, hogy közömbösséggig vigye az ön-fegyelmézést, mert ez a másik végtel volna, a jégheideg zuhany, ami nem tetszenék férj-uramnak, hanem a kettő között válasszon. Ne vegye észre az ártatlan szépelevést. Vannak férfiak, akik csak akkor érzik jól magukat, ha »südvárolnak«, helyesebben, ha a hölgyekkel túlvávariasak, kedvesek és szépeket mondanak nekik. Így születtek, vagy így szokták meg és most már nem tudnak más lenni. Ön tudja, hogy kezdettől fogva ilyen bizalmaskodó, közvetlen a modora. Hányszor megjegyezte, kifogásolta, de semmit se használt. Mit lehet tenni? Legfeljebb azt, hogy észrevétlenül eltávolítja azokat az »ismerős« hölgyeket, akiknek a kacérkodása tudatos és velük kapcsolatban mellékgondolatok feltehetőek. Arra azonban kérem, ne tegye pokollá az életüket, mert a fia: alságtól mindennap egy lépéssel távolodunk s ami elmúlt, vissza nem jő sohasem. Késő megbánással nem segíthet. A boldogságot is épügg kell ápolni, mint egy kényes virágot, hogy el ne hervadjon. Minden reggel és minden este gondoljuk át aznapi feladatunkat, amelynek nagyobb-része a családtagok testi és lelki gondozása. A feleségnek, az anyának fel kell oldódnia ebben a gondolatban, mert ő a nap, belőle sugárzik a fény és a meleg. Az anya lelkét vetítik vissza, azt tükrözik a jókedvű, elégedett vagy haragos, komor, elégedetlen hozzátartozók. Nem csak külsőleg, belsőleg is Önre hasonlítanak. Mosolygó arcokat szeretnének látni hozzátartozóján. Ezzel a válaszzal meg volnék elégedve.

Titok

Nők tiszta teintjüket gyakran csak annak köszönhetik, hogy emésztésükre kellő figyelmet fordítanak. Kítűnő hatásával Önnek is használ a **DARMOL**

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A »Rapid« kézi kötőkészülékről van szó, emellett egy nap alatt annyi végezhető el, mint kötőtűvel 10 nap alatt. A »Rapid« kézi kötőkészülékkel minden kötés minta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletek, minden fonatra alkalmas, kezelése egyszerű és a használati utasításból külső képzettség nélkül is elsajátítható. Tetsetés és elpusztíthatatlan. Ismerletét küld: Aruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütőu. 2.

Egyedül biztos hatású **»DEVA« szőrtelenítő** kozmetikai szerek: a krém, fiatalító krém, száritott arcmosó krém. Kapható: **»DEVA«** Surd, Somozy megye.

JELIGÉS HIRDETÉSRE válaszoló olvasóinkat értesítjük, hogy leveleikhez 30 filléres bélyeget mellékeljenek, mert egyes hirdetésre olyan tömegesen érkeznek levelek, hogy azokat postabélyeg melléklése nélkül nem továbbíthatjuk.

ASSZONYOM, ha arcbőre száraz, húzódnak és időelött ráncosodik, ne cssék kétségbe, használjon azonnal Hormocit B. krémet. Hatása nem csak meglepően jó, hanem párszerűen gyors is.

FIGYELMÉBE ajánljuk **Rákóczi-út ötven Zongoratermet**. Rengeteg zongora, pianó vásárolható legcsekélyebb részletre is. Olcsó tanulószongora. T.: 225-689.

BUNDAK legolcsóbban, alaktások jutányosan **Kókay Endre** szűcsmesternél Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

ZONGORÁT vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

ELZALOGOSÍTOTT ékszereit, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brillliánst, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross ékszerház, Grósz, Baross-u. 83. Telefonáljon 140-969.

MENYASSZONYI, véglegényi estélyruhák kölcsönzése. Öskeresztény vállalat. Angela kölcsönözésalon, Budapest, VIII., Tavaszszék-ud-utca 1. Tel.: 349-533.

INTELLIGENS uriaszony elmenne vidékre magányos háztartást vezetni. Egy évig már volt házvezetőnő. Pusztaiak előnyben. Uricsaládhoz gyermekgondozónak is elmegy. Cím: özv. Szűcs Ferencné, Pécs, Klapka-út 2.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 30 fill. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 60 fill. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1.50 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

KESZPENZERT vennék zongorát, pianót: Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

PARIZSI szabász jutányosan készíti női kabátokat, kosztümöket. Höflinger. Kecskeméti-utca 4.

HUSZONNYOLCÉVES, 172 cm magas, csinos, jómódú, keresztény úriúrnak ki mutatná be nosülendő tisztviselő, vagy hasonló állású rokonát, ismerőst? Leveleket »Urileány« jelígre kiadóba kérek.

VIDEKI iskolázott leány, aki varrni is tud, nagyobb gyermek mellé elmenne. »Hűséges otthon« jelígre kiadóba kér választ.

GYERMEKEK mellé ajánlkozok azonnalra, intelligens vidéki leány, lehetőleg vidékre. Sándor Júlia, Ozora.

FALUN ÉLŐ, társaságot nem kedvelő, komoly, tisztalelkű öskeresztény föld-birtokos leánnyal levelezne 32 éves, magas, barna, több nyelvet beszélő diplomás. Leveleket »Két lélek« jelígre kiadóba kérek.

ZONGORAK, pianók, világmárkásak, legolcsóbban, részletre is. Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-krt 26. Bézongorák olcsón. Telefon: 222-462.

NÉMET zongoratanítást vállal keresztény urilány nyaralásért. Tárnay Ilona Debrecen, Simonffy-u. 11.

INTELLIGENS fiatalember házasság céljából megismerkedne róm. kat., tanai vagy községi tanítónővel. Érdeklődők leveleit »Boldogsáért« jelígre a kiadóba kérek.

GYERMEKSZERETŐ, megbízható, jól főző középkorú nő keresek szegedi fiatal házaspár háztartásának vezetésére. Maczelka Gáborné, Vásárhegykutas, Csongrád megye.

HAZTARTÁSBA egyedülálló fiatal nő alkalmaznék. Leveleket »Egy személy« jelígre kiadóba kérek.

GYILKOSTONAL vagy környéken varrást és kézimunkát vállalnék nyaralás ellenében úricsaládnál. Leveleket »Gyilkostó« jelígre kiadóba kérek.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban három pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40, I. em. 10.

FÉRJHEZMENNEM 35-45 évig intelligens, jóállású vagy nyugdíjkepes férfihez. Lehet övgyei is. Gyermek nem akadály. 35 éves, róm. kat., csinos, vagyonos, házias árvalány vagyok. Leveleket »Pusztai kúria« jelígre a kiadóba kérek.

ALLANDÓ KENYER. Kis család két személy részére önállóan főző nőt keres. Nyugodt családi otthon talá. Magas fizetésű aóok, ha kiérdemli. Családtagnak tekintem. Kecskes, Kossuth tér 3. Fűszerüzlet.

GINNAZISTA KISFIUT szívesen elfogadnánk, szeretettel gondoznánk, szép napsütött lakásban van a Dunaparton, több iskolához közel, jó élelmezés, tanulási ellenőrzés, idegen nyelvgyakorlás, készpénz helyett élelem hozzájárulás, postaköltséget fedezük. Leveleket »Igazgatóné« jelígre a kiadóba kérek.

VIDEKEKNEK tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Mártá, Erzsébet-körút 27. I. em. 3. Telefon: 420-431.

SZOBAFESTÉST, mázolás, **ABLAKTISZTÍTÁST** és lakbékítést vállal **VIZI MIKLÓS**. Telefon: 130-671.

ÖZONDUS erdélyi vidéken csendes otthonra vágyókat nyaralásra elfogadok. Leveleket »Erdővidék« jelígre a kiadóba kérek.

HARISNYA szemfelszedő gépet átjonnán vagy használt jó állapotban vennék. Cím: Névény I., Szeged, Feltámadás-utca 30, 1.

ELSŐRENDE szabású ruhákat, kosztümöket, kabátokat, legszebb kivitelben készit vidékre is Kovács Mihályné divatszalonja, Budapest, VI., Teréz-körút 15, IV. emelet 35.

Felölös szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj **m soronként 65 fillér**. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön költést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum rt. mélynyomása. **Felölös: Kárpáti Antal igazgató.**

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár: egész évre 30 pengő, fél évre 15.50 pengő, negyed évre 7.80 pengő, egy óra 2.60 pengő. Egyes szám ára 90 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TÉRE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187-342. **FIÓKKIADÓHIVATALOK:** KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, **DEBRECEN**, KONDOR-UTCA 19, **SZEGED**, FODOR-UTCA 22, **SZABADKA**, PRÁGAI HID-UTCA 56, **ÖJVIDÉK**, SZONDY-UTCA 14, **MISKOLC**, GHILLÁNYI-UTCA 13.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 38 pengő, fél évre 20 pengő, negyed évre 10 pengő. A lap egy negyed évnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

LIZZI WALDMÜLLER és ALBERT
MATTERSTOCK „A LÁZADÓ FÉRJ”
c. új zenés vígjáték főszereplői
(Budapest—Wien-film)

FILMKRITIKA

A 28-AS

Ez a vígjátékba öntött szatíra, bohózat, sőt: operett egy házasságszédelő színész komédiáját mutatja be sok ötlettel és mulatságosan. A hős a 28-as cellából indul el, hogy ismét oda térjen vissza. *Apáthy Imre* és *Cserépy László* írta a történetet, amely megalkuszik az irodalmi és művészi követelményekkel s csupán a könnyed szórakoztatást tűzte ki céljául, amit el is ér. A rendezés *Apáthy Imre* első munkája. Ért a film különleges nyelvéhez, éppen ezért szeretnők öt nívósabb film alkotójával üdvözölni mielőbb. A film főbb szerepeiben *Uray Tivadar*, *Mészáros Ági*, *Mály Gerő*, *Halász Géza*, *Maklár Zoltán*, *Pethes Sándor* és *Hajmássy Miklós* tűntek ki. *Fényes Szabolcs* keringője máris népszerű.

AZ ÉJFELI GYORS

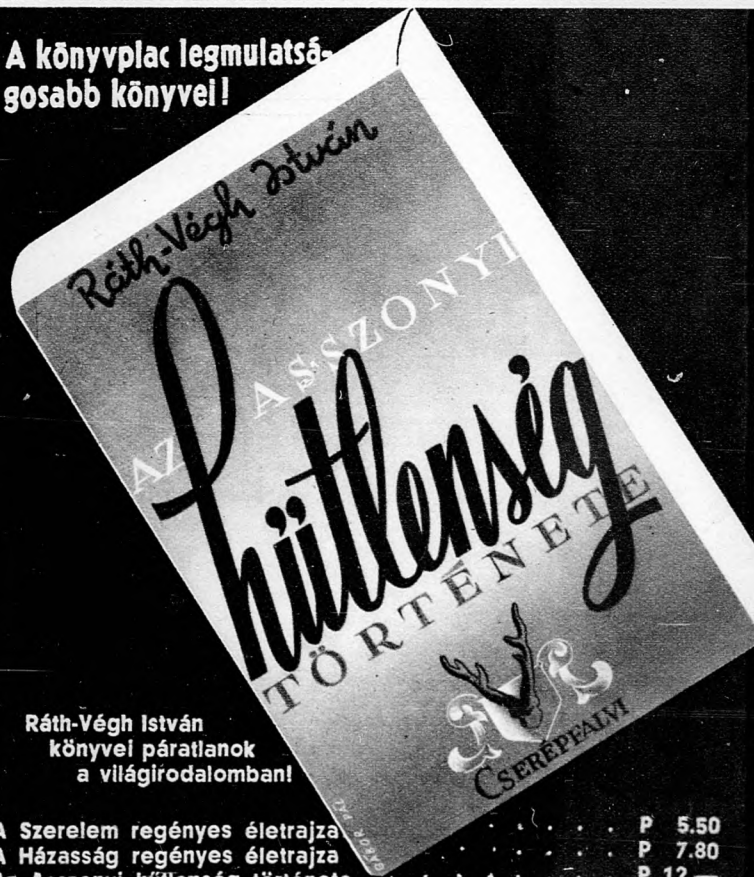
A vasutasok kevéssé ismert világát tárja elénk ez a magyar újdonság. A jó és rossz emberek összeütközéséből szövődik a dráma, amelyet *Rodriguez Endre* rendezett az egyszerű hősökhöz illő emberi közvetlenséggel. *Segesdy László* könyve léttel telí. *Sárdy János*, *Bordy Bella*, *Greguss Zoltán*, *C. Turáni Endre*, *Toronyi Imre* és a többiek stílusos játékokkal járulnak a sikerhez. *Dolecskó Béla* zenéje csupa rutin és hangulat.

LUCREZIA BORGIA

Buja renaissance-korbeli történet a jól ismert történelmi asszonyról, akinek tudvalevően az jelentette tragédiáját, hogy valamennyi lovagja más módon szerette, mint kellett volna. A német *Hans Heinrich* rendezésében készült olasz film szabadtéri felvételei külön élményt jelentenek. *Isa Pola* a főszerepben ragyogó és nagy alakító művésztől tesz tanúságot. Partnerei közül különösen *Carlo Ninchi* emelkedik ki.

V. D.

A könyvplac legmulatságosabb könyvei!

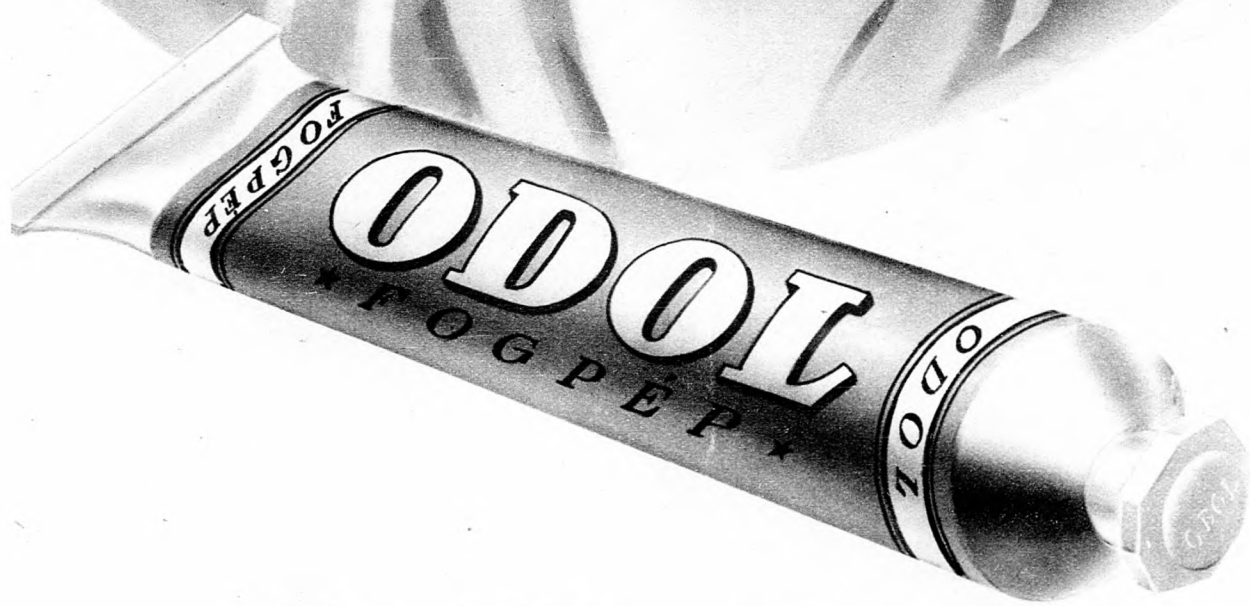

Ráth-Végh István
könyvei páratlanok
a világirodalomban!

A Szerelm regényes életrajza
A Házasság regényes életrajza
Az Asszonyi hüllenség története

P 5.50
P 7.80
P 12.—

CSERÉPFALVI KIADÁSA
MEGTEKINTHETŐ MINDEN KÖNYVESBOLTBAN

ODOLOL

*Szép fogak
üde lehelet*